

3. Palkkalautakunta

Palkkalautakuntaan v:ksi 1962 valittiin: dipl.ins. Max Burmeister, lakit.lis. Georg Ehrnrooth, tal.hoit. Sven Friberg, siht. Taisto Johtainen, siht. Aarne Koskinen, varat. Jarl Nyman, asent. Eero Sainio, sos.pääll. Osmo Vesikansa ja varat. Tapani Virkkunen. Puheenjohtajaksi kaupunginvaltuusto valitsi varat. Virkkusen (12.1. 88 §, 5.2. 219 §). Varapuheenjohtajakseen palkkalautakunta valitsi lakit.lis. Ehrnroothin ja kaupunginhallituksen edustajana oli apul.kaup.joht. Eino Varonen (12.1. 89, 90 §).

Palkkalautakunnan jäsenen Sven Fribergin tilalle, joka oli kuollut 13.1., kaupungin valtuusto valitsi toimitt. Reino Tuomen v:n 1962 lopussa päättyväksi toimikaudeksi (26.2. 357 §).

Kokoukset ym. Lautakunnan kokoukset päätettiin pitää lautakunnan toimistossa Rauhank. 9 joka maanantai klo 16 alkaen (12.1. 93 §). Lautakunnan pöytäkirjat ja toimistopäällikön päätösluettelo päätettiin pitää lautakunnan toimistossa nähtävänä kokousta seuranneen viikon torstaina (12.1. 92 §). Palkkalautakunta päätti, että pöytäkirjan tarkastavat kertomusvuonna kullakin kerralla valitut tarkastajat (12.1. 91 §).

Eräiden pyhä- tai juhlapäivien ja kesäajan vuoksi päätettiin kokousaikoja muuttaa sekä pitää eräitä ylimääräisiä kokouksia (8.1. 87 §, 29.1. 215 §, 12.2. 307 §, 28.5. 881 §, 27.6. 1 048 §, 20.7. 1 174 §, 26.11. 1 902 §, 17.12. 2 028 §).

Puheenjohtaja Virkkunen, varapuh.joht. Ehrnrooth sekä toim.pääll. Erkki Salmio ja tarpeen vaatiessa näiden kutsumana apul.toim.pääll. Juha Keso oikeutettiin toimimaan kaupungin neuvottelijoina palkkalautakunnan käsiteltävissä asioissa v:n 1962 aikana (12.1. 94 §).

Palomiesten ja nosturinhoitajien työnseisauksen johdosta käydyistä neuvotteluista maksettiin palkkioita yht. 21 000 mk. Neuvotteluihin osallistui paitsi tavanomaisia kaupungin neuvottelijoita myös apul.kaup.joht. Eino Varonen (9.7. 1 079 §).

Palkkalautakunnan toimisto. Toimistoon päätettiin palkata tilapäisiksi viranhaltijoiksi v. 1962 seuraavat henkilöt: 29. palkkaluokan sihteerin virkaan Juhani Viitanen, 14. palkkaluokan toimistoapulaisen virkaan Eila Czarnecki ja 12. palkkaluokan toimistoapulaisen virkaan Irja Alakoski kaikki 1.1. lukien (2.1. 48 §).

Työsopimussuhteeseen palkattiin edelleen v:ksi 1962 tarkastajan toimeen tekn. Ola Filppu, toimistoapulaisen toimeen Saima Saarinen ja lähetin toimeen Irmeli Riukka (2.1. 49 §).

12. palkkaluokan tp. toimistoapulaisen virka päätettiin täyttää sitä haettavaksi julistamatta sekä hyväksyä ko. virkaan palkkalautakunnan toimiston työsuhteinen

3. Palkkalautakunta

toimistoapulainen Saima Saarinen 1.2. alkaen enintään v:n 1962 loppuun saakka (2.1. 61 §).

Palkkalautakunta päätti esittää kaupunginhallitukselle -valtuustolle edelleen esitettäväksi, että seuraavat toimiston tilapäiset virat vakinaistettaisiin lopullista päätöstä seuraavan kuukauden alusta lukien: 30. palkkaluokan sihteerin virka sekä 15. ja 13. palkkaluokan toimistoapulaisen virat (12.3. 447 §).

12. palkkaluokan toimistoapulaisen virkaan päätettiin valita merk. Markku Rinne 6 kk:n koeajaksi (2.1. 60 §, 8.1. 86 §, 27.6. 1033 §). 1.9. lukien hänelle myönnettiin ero virastaan (22.8. 1303 §).

1.6. lukien kertomusvuoden loppuun palkattiin toimistoon toimistoharjoittelija ja lähetti (28.5. 877 §).

V:ksi 1963 päätettiin edelleen palkata tarkast. Filppu ja toim.harj. Riukka sekä lähetti Ritva Junni (28.12. 2086 §).

Palkkalautakunta teki lisäksi eräitä päätöksiä, jotka koskivat sairauslomasijaisen määräämistä toimistopäällikön sairauden ajaksi (21.5. 832 §, 28.5. 886, 887 §), apulaistoitimistopäällikön viran hoitoa (4.6. 938 §), sihteerin ja tarkastajan määräämistä kurseille sekä apul.toim.päällikön virkavapautta ym. (5.3. 423 §, 24.9. 1540 §, 20.7. 1173 §, 15.10. 1692 §).

Kahdelle toimiston toimistoapulaiselle myönnettiin oikeus asua toisen kunnan alueella (15.1. 130 §, 22.1. 150 §).

Virkasäännön uusiminen. Kaupunkiliiton toimisto oli 14.7. lähettänyt kaupungin- ja kauppalanhallituksille Kaupunkiliiton hallituksen 28.6.1962 hyväksymän uuden virkasäännön mallin. Voimassa olevat virkasäännöt oli laadittu v. 1950 hyväksytyin ja suositellun mallin pohjalta, minkä jälkeen lainsäädäntö oli useilla virkamiesoikeuden aloilla muuttunut. Eri säännösten ja virkasäännön määräysten muodollisesta ristiriitaisuudesta johtuen oli seurauksena ollut sekä tulkintaerimielisyyksiä että virheellisiä päätöksiä. Palkkalautakunnan esittelijä totesi, että myöskin Helsingin kaupungin virkasäännössä ja sen tulkinnassa oli esiintynyt sellaisia puutteellisuksia, joista Kaupunkiliiton yleiskirjeessä oli mainittu, ja mm. 12.4.1961 kaupunginvaltuusto oli muuttanut useita virkasäännön työaikaa koskevia määräyksiä. Maan suurimpana kaupunkina Helsingin olosuhteet olivat kuitenkin niin erikoislaatuiset, ettei Kaupunkiliiton hallituksen hyväksymän mallin mukaisen virkasäännön käytäntöön ottaminen sellaisenaan voinut tulla kysymykseen, vaan useat mallin määräykset olisi muokattava Helsingin erikoisolosuhteita vastaaviksi. Kun asia kokonaisuudessaan oli varsin laajakantoinen ja siihen liittyi monia periaatteellisuontoisia kysymyksiä, olisi virkasääntöä valmistelemaan asetettava erityinen toimikunta. Palkkalautakunta päättikin kaupunginhallitukselle esittää, että tämä asettaisi erityisen toimikunnan valmistelemaan ehdotusta uudeksi kaupungin virkasäännöksi Kaupunkiliiton hallituksen hyväksymän virkasäännön mallin pohjalta sekä että tämän toimikunnan jäsenenä tulisi virkamiesten lisäksi olla myös luottamusmiehiä (10.9. 1431 §, 17.9. 1464 §).

Kaupunkiliiton suosituksen johdosta, joka koski kaupunkien ja kauppalain viranhaltijain ja työntekijäin *palkkojen tarkistamista* 1.1.1962 lukien viranhaltijain ja kuukausipalkkaisten toimihenkilöiden ja työntekijöiden palkkausta koskevalta osalta, palkkalautakunta päätti tehdä kaupunginhallitukselle esityksen asiassa (8.1. 84 §, 12.1. 95 §, 12.2. 269 §, 13.2. 309 §).

Merkittiin tiedoksi, että valtuusto oli päättänyt korottaa viranhaltijain palkkoja 1.1.1962 lukien (12.3. 425 §).

Eräiden laitosten osastopäällikköiden ym. johtavien viranhaltijoiden palkkausjärjestelyt. Vesilaitos oli maininnut, että laitoksen uutta organisaatiota oli mahdollisuuksien mukaan pyritty toteuttamaan. Viime vuosina oli kuitenkin pätevien ja kokeneiden insinöörien saanti ollut mahdotonta sen palkkauksen puitteissa, minkä laitos oli voinut tarjota. Sen insinöörinkunta oli vähentynyt ja tilannetta olisi yritettävä korjata esim. siten, että nuorillekin insinööreille maksettaisiin sama palkka kuin heidän esimiehilleen, mutta viime aikaisten insinöörien palvelukseensaantiyritysten valossa näytti siltä, ettei tämäkään palkkapolitiikka johtaisi ratkaisevasti myönteiseen tulokseen. Kaupunginvaltuusto oli kuitenkin 20.12.1961 tehnyt päätöksen, jonka perusteella kaupunginhallituksella on mahdollisuus tehdä nimenomaan teknilliseen henkilökuntaan kuuluvien kanssa määräaikaisia palkkasopimuksia, kunnes lopullinen järjestely saadaan aikaan. Ko. päätöstä olisi sovellettava vesilaitoksen apulaisjohtajan, jakeluosaston päällikön ja rakennuspäällikön virka- ja palkkajärjestelyihin. Palkkalautakunnan esittelijä huomautti, että teknillisen henkilökunnan palkkauskysymys oli jo kauan aikaa ja erityisesti valtiolla tapahtuneiden huomattavien palkkausjärjestelyjen jälkeen ollut erittäin vaikeasti hoidettavissa. Avoimeksi jääneitä virkoja täytettäessä oli useissa tapauksissa jouduttu turvautumaan sopimuspalkkoihin, jotka tasoltaan poikkesivat huomattavasti kaupungin vallitsevasta palkkatasosta ylöspäin. Ottaen huomioon ne näkökohdat, joiden pohjalta valtuusto teki em. päätöksen väliaikaisista järjestelyistä eräiden teknillisten ja johtavien virkojen palkkauksiin, palkkalautakunta päätti puoltaa kaupunginhallitukselle lautakunnan esityksen hyväksymistä (12.3. 450 §, 19.3. 486 §).

Teollisuuslaitosten lautakunta oli ilmoittanut, että vesilaitoksen laitossuunnittelutoimiston päällikön toimi oli ollut haettavana, jolloin hakijoita oli ollut kaksi. Näistä dipl.ins. Matti Kolppo, jota yksin voitiin pitää pätevänä tehtävään, oli esittänyt palkkavaatimukseksi 190 000 mk/kk. Kolppo oli toiminut vesilaitoksen toimistoinsinöörinä, palkka 122 740 mk/kk, joten ehdotettu palkkaus merkitsisi poikkeuksellisen suurta korotusta. Kun hän kuitenkin neuvotteluissa oli suostunut alentamaan vaatimuksensa 180 000 mk:aan, päätti palkkalautakunta lausunnossaan kaupunginhallitukselle puoltaa teollisuuslaitoksen esitystä (7.5. 733 §). Edellä selostetun kaltaisia esityksiä tehtiin muidenkin laitosten taholta: mm. vesilaitoksen kolmen työsopimussuhteeseen siirtyvän toimistopäällikön palkkauksen osalta. Palkkalautakunta päätti lausunnossaan puoltaa näitä esityksiä (26.3. 517 §, 2.4. 537 §, 7.5. 734, 735 §) samoin liikennelaitoksen johtavan teknillisen virkamiehistön ja toimihenkilökunnan palkkauksen osalta (14.5. 774 §) sekä kiinteistöviraston johtavan arkkitehti- ja insinöörinkunnan, järjestelytoimiston insinöörin ym. palkkauksen osalta (14.5. 775, 776 §, 4.6. 934 §, 20.7. 1 151, 1 152 §).

Outamon vastaanottokodin opettajien palkkauksen oikaiseminen. Outamon vastaanottokodin opettajat Ossi Ahonen ja Bruno Lehtinen mainitsivat anomuksessaan, että heidän palkkauksensa on virkasuhteen syntymisestä lähtien ollut sidottuna valtion palkkausluokkiin aina tammikuun alkuun 1962. Palkkauksen määrääminen oli ollut riippuvainen milloin kansakoulun palkkalaista, milloin taas kaupungin virkasäännöstä. Anajat pyysivät, että palkkalautakunta antaisi päätöksen, jonka mukaan heille suoritettaisiin takautuvasti palkka 1.8.1961 lukien ko. vuoden loppuun.

3. Palkkalautakunta

Esittelijä totesi, että vastaanottokodin erityisluokan opettajat anoivat aikaisemmin kalliinpaikanlisän maksamista heille Helsingin kalleusryhmän mukaisesti ja Ahonen lisäksi laitoslisän maksamista elokuulta 1961. Tällöin palkkalautakunta lausunnossaan kaupunginhallitukselle esitti, että anomusten ei tulisi antaa aihetta enempiin toimenpiteisiin. Samalla lautakunta kuitenkin totesi olevan kyseenalaista, minkälaisien palkkausperusteiden mukaan mainittujen opettajien palkkaus olisi tullut määritellä. Aikaisemmin toisen asian yhteydessä oli todettu, että lastensuojelulaitosten opettajia ei tehtäviensä ja opetusvelvollisuutensa puolesta voida rinnastaa kansakoulunopettajiin eivätkä he myöskään ole kansakoululainsäädännön alaisia. Tämän vuoksi laitosopettajien palkkaus olisi suoritettava virkasäännön mukaisesti. Kun kaupunginhallitus aikanaan oli hakenut kouluhallitukselta valtionapua eräissä kaupungin lastensuojelulaitoksissa v. 1959 annetusta kansakouluopetuksesta kaupungille aiheutuneisiin kustannuksiin, kouluhallitus hylkäsi anomuksen todeten, että Lemmilän ja Ryttylän vastaanottokotien, Metsäkummun hoitokodin ja Toivolan oppilaskodin koulut eivät kuuluneet Helsingin kaupungin kansakoululaitukseen, minkä vuoksi kaupungilla ei kansakoululain mukaan ollut oikeutta saada näiden koulujen ylläpitämiseen valtionapua. Kaupungin haettua muutosta korkeimmassa hallinto-oikeudessa tämä antoi päätöksen, jossa todettiin, ettei ollut esitetty syytä kouluhallituksen ko. päätöksen muuttamiseen. Esittelijä katsoi näin ollen, että anojille olisi tullut heidän virkasuhteensa alusta lukien suorittaa palkkaus kaupungin virkasäännön 21 §:n mukaisesti. Palkkalautakunta päätti antaa tämän mukaisesti lausunnon kaupunginhallitukselle (5.11. 1 809 §).

Kodinhoitajille suoritettava palkanlisä. Palkkalautakunta päätti vahvistaa erityisenä palkanlisänä 1.8.—31.12.1961 väliseltä ajalta niille kodinhoitajille suoritettavan erotuksen, jotka eivät olleet saaneet ikälisää, ottaen huomioon kaupunginhallituksen ja -valtuuston päätösten nojalla jo suoritettut 255 mk/kk, 1 250 mk:ksi kuukaudessa ja niille kodinhoitajille, jotka olivat saaneet yhden ikälisän, 565 mk/kk. Samalla päätettiin todeta, että 1.1.1962 lukien erityistä palkanlisää ei kodinhoitajille suoriteta (12.3. 464 §).

Päivystyskorvauksen vahvistaminen. Koskelan sairaskodin tiedustelun johdosta palkkalautakunta päätti, että sairaskodin leikkausosaston ns. puhelinpäivystystä suorittaville sairaanhoitajille saatiin siitä lähtien, kun ko. päivystys oli ollut käytännössä, 1/6:sta tätä varallaoloaikaa maksaa yksinkertaisen tuntipalkan mukaan laskettu korvaus (29.1. 200 §).

Palkkalautakunta antoi lukuisia lausuntoja, jotka koskivat *uusien virkojen perustamista*, virkojen uudelleenjärjestelyä, *vakinaistamista*, virkanimikkeitten *muuttamista ym.* Uusien virkojen perustamisesta lausuntoja antaessaan palkkalautakunta esitti vain käsityksensä ehdotetun palkkaluokan sopivuudesta puuttumatta muutoin viran tarpeellisuuden arviointiin. Edelleen annettiin kaupunginhallitukselle useita lausuntoja *palkkojen ja palkkioiden korotusta* koskevissa asioissa. Mm. seuraavien palkkioiden tarkistamisesta: kunnanasiamiehen verovalituspalkkioiden (12.3. 463 §), kansakoulujen kirjastosihteerin ja nuorisokerhotyön johtajan, Toivonliittojen toiminnanjohtajan sekä elokuvatoiminnan johtajan (19.3. 477—480 §) ja kirjastolautakunnan sihteerin palkkio (1.10. 1 573 §). Sosiaalilääkärin toimiston lääkäri työvoiman palkkio ehdotettiin määrättäväksi 1 700 mk:ksi tunnilta ja röntgenkuvista annettavista lausunnoista maksettava palkkio 200 mk:ksi (9.7. 1 102 §, 24.9. 1 531 §). Makka-

ranmyyntipaikkojen tarkastuksesta huolehtivien katsastajien palkkio puollettiin korotettavaksi 250 mk:aan tarkastuskerralta (1.10. 1574 §). Lääkärivälityksen kautta toimitettujen lääkäreiden kotikäyntipalkkioita puollettiin korotettavaksi sairaalalautakunnan esityksen mukaisesti (1.10. 1580 §).

Eräiden virkojen täyttämisen viransijaisuusmääräyksin niitä haettavaksi julistamatta. Satamalaitoksen laskutus oli edelleen järjestelyn alaisena, minkä vuoksi tilapäisten virkojen vakinaistaminen ei toistaiseksi voinut tulla kysymykseen. Siitä syystä erälle laiturihuolto-osaston laskuttajille ja tavaranmerkitsijöille myönnettiin palkatonta virkavapautta kertomusvuoden ajaksi toisen viran hoitamista varten. (2.1. 27, 28 §).

Edelleen oikeutettiin useat virastot täyttämään virkoja em. tavoin, mm. urheiluja retkeilylautakunta täyttämään eräät toimentajan ja toimistoapulaisen virat viransijaisilla virkoja haettavaksi julistamatta enintään v:n 1962 loppuun, koska ao. johtosääntö oli parhaillaan viimeisteltävänä (5.3. 414 §).

Oikeus virassa pysymiseen eroamisien saavuttamisen jälkeen myönnettiin kahdelle viranhaltijalle. Outamon vastaanottokodin talonmies-kaitsija oli anonut oikeutta saada pysyä virassaan siksi, kunnes olisi ehtinyt palvella täyteen eläkkeeseen oikeutavat vuodet. Anomus hylättiin (5.11. 1807 §).

Oikeus sivutoimen hoitamiseen myönnettiin 105 viranhaltijalle. Eräitä sivutoimilupaa-anomuksia hylättiin, mm. Hesperian sairaalan apul. lääkärin Klaus Karlssonin anomus saada hoitaa Etelä-Suomen mielisairaanhuoltopiirin huoltotoimiston lääkärin virkaa. Hylkääminen tapahtui sillä perusteella, että ko. viran hoito ilmeisesti tulisi haittaamaan anojan oman viran hoitamista, koska sivuvirkaa olisi hoidettava Porvoon kaupungissa (1.10. 1572 §).

Kallion kirjaston vahtimestari Eino Laustela oli anonut lupaa saada oman virkansa ohella vapaa-aikanaan ajaa vuokra-autoa enintään 10 t viikossa. Kirjastolautakunta oli puoltanut anomusta. Palkkalautakunnan esittelijä huomautti, että ne tehtävät, joita varten Laustela anoi sivutoimilupaa, olivat luonteeltaan sellaisia, ettei ollut mahdollista valvoa, minkä verran aikaa anoja niiden hoitamiseen käyttäisi. Palkkalautakunta päätti myöntää anotun oikeuden v:n 1962 ajaksi sillä ehdolla, ettei sivutehtävien hoito haittaa anojan viran hoitoa (15.1. 117 §, 22.1. 59 §).

Kaupunginvaltuuston päätettyä 21.2.1962 korottaa viranhaltijain palkkausta yhdellä palkkaluokalla olivat *konekirjoituslisän* maksamista koskevat perusteet samalla vanhentuneet. 25.1.1956 oli nim. päätetty, että konekirjoituslisiä suoritetaan palkkaluokissa 12, 13 ja 14. Kun näissä palkkaluokissa olleet virat nyttemmin oli siirretty yhtä palkkaluokkaa korkeampiin palkkaluokkiin, oli myös lisien maksuperusteet muutettava vastaavasti.

Palkkalautakunta päätti kaupunginhallitukselle esittää edelleen kaupunginvaltuustolle esitettäväksi, että konekirjoituslisiä suorittamista koskevia perusteita muutettaisiin siten, että sanottua lisää maksettisiin 1.1.1962 alkaen 13., 14. ja 15. palkkaluokissa sen suuruisena kuin sanotut lisät oli viimeksi vahvistettu (12.3 458 §).

Konekirjoituslisiä myönnettiin vuoden aikana 34:lle, *konekirjanpitolisiä* 45:lle ja *pikakirjoituslisiä* 14 viranhaltijalle.

Päivärahojen suorittaminen toiselle paikkakunnalle komennetuille sairaanhoitajille. Mielisairaanhoitajien Liitto huomautti, että eräät Hesperian sairaalan mielisairaan-

3. Palkkalautakunta

hoitajat komennettiin v. 1958 Nummelan sairaalaan mielisairaanhoidajien tehtäviin. Tältä ajalta ei heille vaatimuksista huolimatta suoritettu päivärahaa, vaan ilmoitettiin, että kaupunki myöhemmin suorittaa ao. ruokakustannusten korvauksen sekä kustantaa asunnon. Sittemmin mielisair.hoit. Katri Hallamo oli anonut muutosta em. päätökseen ja korkein hallinto-oikeus oli 26.9.1961 ratkaissut asian siten, että päivärahat oli asianomaiselle suoritettava. Koska oli vaikeata käsittää, että kaupunki asettaisi muut em. hoitajat huonompaan asemaan kuin Hallamon, esitti liitto, että heille suoritettaisiin liitteessä mainituilta päiviltä päivärahaa vähennettynä ruokakustannusten korvausmäärillä. Palkkalautakunnan esittelijä totesi, että Nummelan sairaala siirtyi Helsingin kaupungin omistukseen v. 1958, jolloin sinne siirrettiin väliaikaisesti työhön hoitohenkilökuntaa Kivelän sairaalasta. Yht. 40 henkilöä oli ollut komennettuna Nummelan sairaalaan eri pitkiä ajoiksi. Kaikkiaan he olivat työskennelleet siellä 1 604 päivää. Korkeimman hallinto-oikeuden em. päätös perustui siihen seikkaan, että hoit. Hallamon oli ollut suoritettava korvaus Nummelan sairaalassa saamastaan ruoasta eikä hänen niin ollen voitu katsoa saaneen ilmaista ruokaa kaupungin laitoksessa, kuten matkustussääntö edellytti. Hallamon asema päivärahojen saamisoikeuteen nähden oli muodostunut erilaiseksi kuin nyt kyseessä olevien viranhaltijoiden siitä syystä, että hän oli kieltäytynyt vastaanottamasta sairaalan tarjoamia ruokarahakorvauksia ja näin ollen joutunut itse rahoittamaan nauttimansa ateriat sairaalassa. Pääasiassa tästä muodolliseksi katsottavasta syystä hän oli saanut päivärahat, jotka lisäksi oli tuomittu hänelle täysimääräisinä, kun kaupungin taholta ei päivärahojen määrää kiistetty, vaikka siihen olisi ollut perusteltua aihetta, koska Hallamo joka tapauksessa oli saanut komennuksella ollessaan sairaalassa vapaan asunnon. Lisäksi nyt anottut päivärahat koskivat jo v. 1958 tapahtuneita komennuksia, joten virkasäännön 47 §:n mukaan oikeus päivärahojen saamiseen oli vanhentunut, sillä viranhaltijan, joka katsoo, että kaupungin viranomaisen on oikeudettomasti kieltänyt hänelle virkasuhteen perusteella tulevan palkan tai muun rahaetuuden, on haettava saatavansa yhden vuoden kuluessa sen kalenterivuoden päättymisestä, jonka aikana määrä olisi ollut maksettava. Kysymyksessä on näin ollen sellainen suoritus, johon kaupungilla ei enää ole oikeudellista velvollisuutta olemassa, minkä vuoksi päätöksen tekeminen ko. päivärahojen suorittamisesta ei kuulu palkkalautakunnan toimivaltaan. Palkkalautakunta päätti lähettää asiakirjat kaupunginhallitukselle ja tehdä sille edellä olevan mukaisen esityksen asiassa (22.8. 1 266 §, ks. v:n 1 958 kert. s. 8).

Sähkölaitoksen väestönsuojelutehtävien hoitaminen. Teollisuuslaitosten lautakunta oli maininnut, että kaupunginhallituksen 1.3. tekemän päätöksen mukaisesti väestönsuojelukoulutus on järjestettävä vapaaehtoisten kouluttajien avulla, joille on maksettava koulutustehtävistä erityinen korvaus siinäkin tapauksessa, että koulutus tapahtuu kokonaan virka-aikana. Lautakunta oli kuitenkin sitä mieltä, että sähkölaitoksen jatkuva toiminta on siksi tärkeä kaupungin asukkaille, ettei em. koulutusta sen osalta voida jättää vapaaehtoisuuden varaan. Väestönsuojelulaissa onkin säädetty, että väestönsuojelutehtävä valtion tai kunnallisessa virassa kuuluu siinä palvelevan viran- tai toimenhaltijain virkavelvollisuuksiin. Sähkölaitos olikin jo järjestänyt koulutustilaisuuksia henkilökunnalleen ja määrännyt niihin kouluttajiksi toimihenkilöitään ilman eri korvausta, jollaisen maksaminen virka-aikana tapahtuvasta virkavelvollisuuksien hoitamisesta ei lautakunnan mielestä ollut perusteltua. Mikäli

taas väestönsuojelutehtävät olivat aiheuttaneet ylitöitä, oli niistä maksettu virkasäännön mukainen ylityökorvaus. Edelleen todettiin, että väestönsuojelu on siinä määrin elimellinen osa sähkölaitoksen tehtävää, että on vaikea erottaa, milloin jokin toimenpide tarkoittaa laitoksen käyttövarmuuden turvaamista normaalioloissa, milloin taas väestönsuojelulain tarkoittamassa mielessä. Näin ollen lautakunta esitti, ettei väestönsuojelukoulutusta sähkölaitoksen osalta tarvitsisi muuttaa vapaaehtoisuuden pohjalla tapahtuvaksi, vaan että se edelleen saataisiin hoitaa edellä selostetun mukaisesti. Esittelijä oli sitä mieltä, että vss-tehtävien hoito tulee mainitulla tavalla kaupungin kannalta edulliseksi. Näin ollen palkkalautakunta päätti puoltaa tehtyä esitystä (27.6. 1 020 §).

Virasta pidätetyn oikeus hoitaa muuta tehtävää virastapidättämisaikana. Huoltovirasto oli ilmoittanut, että huoltotarkastaja Bror-Erik Roschier oli pidätetty viran toimittamisesta 27.3.1962 lukien siihen saakka, kunnes raastuvanoikeus on ratkaissut häntä vastaan ajettavan syyteasian. Sitten hän oli pyytänyt huoltoapua itselleen ja perheelleen ilmoittaen, että virkasäännön 12 §:n säännökset estävät häntä hankkimasta elatusta tekemällä työtä muille työnantajille. Tämän vuoksi huoltovirasto pyysi palkkalautakuntaa kiireellisesti toteamaan, että virkasäännön em. kohdan säännösten estämättä Roschierilla oli oikeus ottaa suorittaakseen muuta työtä sinä aikana, jona hän oli pidätettynä virantoimittamisesta. Esittelijä totesi, että virkasäännön 12 §:n mukaan viranhaltija ei ole oikeutettu virkansa ohella ottamaan hoitaakseen muuta virkaa tai tointa eikä suorittamaan hänen virkatehtäviään haittaavaa muunlaista työtä tai tehtävää, ellei palkkalautakunta myönnä tähän lupaa. Kun huoltotark. Roschier oli pidätetty virantoimituksesta, ei hän tällä virastapidättämisaikalla riko virkasäännön määräyksiä, vaikka hän ottaisi hoitaakseen muunlaista työtä, koska sen suorittaminen ei näissä olosuhteissa tapahtuisi viran hoitamisen ohella. Tällöin on kuitenkin edellytettävä, ettei hän virastapidättämisaikanaan ole oikeutettu sitomaan itseään muun viran tai toimen hoitamista varten siten, ettei palaaminen huoltotarkastajan viran hoitamiseen olisi mahdollinen, mikäli häntä ei tuomioistuimessa vireillä olevan syytteen johdosta tai kurinpidollisesti määrätä varoitusta ankarampaan rangaistukseen. Lausunto kaupunginhallitukselle päätettiin antaa eo. selityksen mukaisesti (18.6. 988 §).

Työehtosopimukset. Helsingin kunnallisten työntekijäin ja viranhaltijain keskusjärjestön kanssa tehty työehtosopimus päätettiin irtisanoa päättyväksi 31.3.1962 sekä esittää keskusjärjestölle, että työehtosopimukseen tehtäisiin liitteenä olleen ehdotuksen mukaiset muutokset (29.1. 214 §, 30.1. 217 §).

Palkkalautakunta päätti tehdä esityksen kaupunginhallitukselle edelleen kaupunginvaltuustolle esitettäväksi, että kaupungin työntekijäin työehtosopimus hyväksyttäisiin pöytäkirjan liitteenä n:o 1 olevan tekstin mukaisena (26.3. 519 §).

Uuteen työehtosopimukseen liittyvä palkkahinnoittelu päätettiin hyväksyä pöytäkirjan liitteenä n:o 2 olevan tekstin mukaisena. Vielä palkkalautakunta päätti, että työntekijöille maksetaan takautuvana palkankorotuksena 1.1.1962 jälkeen ensiksi alkavan palkanmaksukauden alusta lukien siihen saakka, kunnes uusi palkkahinnoittelu tulee voimaan, kokonaisanssiosta laskettava 4 %:n suuruinen korotus kuitenkin vähintään 2 000 mk/kk sekä että urakkahinnat korotetaan 3.5 % palkkahinnoittelun voimaantulosta alkaen (26.3. 520 §).

Suomen Merimies-Unioni oli 27.10.1961 sanonut irti satamajäänmurtajaväkeä koskevan työehtosopimuksen ja esittänyt samalla, että uusi työehtosopimus solmittaisiin ehdotuksen mukaisissa kohdissa aikaisemmasta sopimuksesta poikkeavasti. Neuvottelut uudesta työehtosopimuksesta aloitettiin 11.12.1961. Sen jälkeen käytiin neuvotteluja vielä 15.12. ja 30.12.1961 sekä 2.2. ja 8.3.1962. Näiden kuluessa kaupungin taholta esitettiin Merimies-Unionille ehdotus uuden työehtosopimuksen sanamuodoksi. Se tarkoitti lähinnä aikaisemmissa sopimuksissa hajallaan olleiden, yhteen kuuluvien määräysten keräämistä samojen pykälänumeroitten alle ja loogiseen järjestykseen. Merimies-Unionin neuvottelijat ilmoittivat tällöin, etteivät he halua vastustaa sopimuksen muodollista järjestämistä. Myöhemmin he kuitenkin ilmoittivat, etteivät he halua sopimukseen sanotunlaisia muutoksia ja ettei kaupungin taholta tehty ehdotus kelpaa edes neuvottelujen pohjaksi. 2.2. sovittiin, että Unionin taholta annetaan uusi ehdotus sopimuksen sanamuodoksi. Kun ko. ehdotus oli saapunut palkkalautakunnan toimistoon, voitiin todeta, että työehtosopimuksen solmimisesta oli muutoin päästy yksimielisyyteen paitsi ikälisiä koskevissa ja eräitä työaikaa ja ylityökorvauksia koskevissa kysymyksissä. Merimies-Unionin neuvottelijat ilmoittivat 8.3. pidetyssä neuvottelussa, että heillä ei ollut oikeutta osaksikaan luopua yhdistyksensä omaksumasta kannasta ikälisäkysymyksessä ja he ilmoittivat saattavansa asian Unionin hallituksen ratkaistavaksi sekä tiedottavansa sen jälkeen ko. ratkaisusta palkkalautakunnan toimistolle. Luvattua ilmoitusta ei kuitenkaan saapunut, vaan seuraavana toimenpiteenä Merimies-Unioni lähetti 13.3. kirjelmän, missä mainittiin mm.: — »Unionin hallitus totesi, että satamajäänmurtajaväkeä koskevat työehtosopimusneuvottelut eivät ole johtaneet Unionia tyydyttävään tulokseen. Kaupungin taholta ei myöskään ole vastattu satamavirkailijoiden palkkoja ja työehtoja koskevaan esitykseen, joka jätettiin kaupunginhallitukselle 30.1.1962 päivätyllä kirjeellä». Esitys, joka koski palkkoja, ilt- ja yövuorotyöstä maksettavaa korvausta, vedenannosta suoritettavaa erillispalkkiota ym. oli sama kuin aikaisemminkin. Edellä esitetyn perusteella päätti Unionin hallitus, että 28.3.1962 klo 0.00 jälkeen ei kaupungille anneta jäänmurtaja-avustusta eikä satamista ulos aikovia laivoja irroiteta laiturista eikä luotsata, ellei sitä ennen ole päästy sopimukseen avoimina olevista kysymyksistä.

Satamavirkailijain palkkauksen tarkistamista koskevan asian osalta ei Unionin kirjelmä kuitenkaan sisältänyt minkäänlaista neuvottelupyyntöä tai esitystä. Merimies-Unionin päävaatimus satamavirkailijain palkkojen tarkistamisesta oli jo toteutettu käytännössä sillä, että kaupunginvaltuusto 21.2. päätti siirtää viranhaltijat yhtä korkeampaan palkkaluokkaan 1.1.1962 lukien kuin missä ao. virat olivat 31.12.1961. Tästä syystä ja kun ei myöskään satamajäänmurtajaväkeä koskevissa em. neuvotteluissa missään vaiheessa ollut viitattu siihen, että satamavirkailijoiden palkkojen tarkistus kytkeytyisi ko. työehtosopimuksen solmimiseen, palkkalautakunnan esittelijä katsoi, että satamavirkailijoiden palkkojen tarkistusta koskeva kysymys oli aiheettomasti ja ilman asiallisia perusteita kytkeyty satamajäänmurtajaväen työehtosopimusta koskevaan kysymykseen.

Työriitojen sovittelusta annetun lain mukaan riitapuoli ei saa ryhtyä työnseisaukseen, ellei riitapuoli viimeistään kahta viikkoa ennen työnseisauksen alkamista ao. sovittelijalle ja vastapuolelle ole antanut todisteellista ilmoitusta työnseisauksesta ja tämä määräaika on myös laskettava lain säännösten mukaisesti. Kun ko.

ilmoitus oli saapunut kaupungille vasta 14.3.1962, ei Merimies-Unioni voinut ryhtyä ilmoittamaansa työneisaukseen ennen kuin maaliskuun 29 päivän alusta lukien. Esittelijän käsityksen mukaan ei kaupungin puolelta olisi työtaistelu-uhan olemassa ollessa syytä tehdä aloitetta neuvottelujen aikaansaamiseksi Unionin kanssa, vaan olisi jätävä odottamaan niitä toimenpiteitä, joihin työriitojen sovittelija lähi aikana ilmeisesti ryhtyy (19.3. 491, 493 §, 2.4. 539 §).

Suomen Konepäällystöliitto oli 23.1. Kaupunkiliitolle lähettämässään kirjelmässä esittänyt, että Helsingin kaupungin omistuksessa olevan höyryalus Otson konemestareille maksettaisiin tasoituslisää, joka merkitsi konepäällystölle 5 % peruspalkasta laskien vähintään 500 brt tai 700 IHV:n höyryaluksilla. Edelleen ehdotettiin toteutettavaksi muutos ikälisäjärjestelmän noudattamisessa. Esittelijä totesi, että Suomen Konepäällystöliitto ei ollut 31.10.1961 mennessä sanonut irti kaupungin ja liiton välistä työehtosopimusta, joten kaupunki ei voimassa olevien määräysten mukaan ollut velvollinen maksamaan ns. tasoituslisää kirjelmässä esitetyn suuruisena m/s Turson konepäällystölle eikä lainkaan satamajäänsärkiä Otson konepäällystölle. Samoin oli todettava, että sanotulla perusteella ei ollut velvollisuutta ikälisien suorittamiseen konepäällystön kirjelmässä mainitulla tavalla. Periaatteessa konepäällystön palkkaus on kuitenkin järjestetty kaupungin omistamissa satamajäänsärkiöissä ulkomaan liikenteessä olevien aluksien palkkausperusteiden mukaisesti ja lisäksi on kaupunginvaltuuston 10.1.1962 tekemän päätöksen nojalla ko. sopimusta jo muutettu siten, että konepäällystöllä on moottorialuksessa tullut oikeutetuksi erilliseen tasoituslisään, joka vastaa 4 %:a peruspalkasta ja jota lisää ei oteta huomioon ylityökorvauksia, ikälisiä tai muita korvauksia laskettaessa. Näin ollen palkkalautakunta päätti kaupunginhallitukselle esittää edelleen kaupunginvaltuustolle esitettäväksi, että kaupungin ja Suomen Konepäällystöliiton välistä työehtosopimusta muutettaisiin esityksestä lähemmin ilmenevästi (18.6. 1 000 §).

Suomen Laivapäällystöliitto oli sanonut irti sen ja kaupungin välillä solmitun, kaupungin omistamien alusten kansipäällystön palkkausta ja muita työehtoja koskevan sopimuksen 2.3.1962 palkkalautakunnalle saapuneella kirjelmällä. 9.3. päivätyssä kirjeessä Liitto esitti ehdotuksen uuden sopimuksen tekstiksi. Tämän jälkeen oli Liiton ja kaupungin neuvottelijoiden kesken käyty uudesta työehtosopimuksesta neuvotteluja 27.4., 5.5. ja 15.6. Neuvottelujen kuluessa oli käynyt ilmi, että kaupungin ja Merimies-Unionin kesken käydyissä satamajäänmurtajaväen työehtosopimusta koskevilla neuvotteluilla sovittelun jälkeen sovitut työehtosopimuksen määräykset olivat huomattavassa määrin vaikuttaneet Laivapäällystöliiton nyt esittämiin vaatimuksiin. Neuvottelujen aikana olivat ko. Liiton neuvottelijat suostuneet tinkimään alkuperäisistä vaatimuksistaan mm. tossurahaa, ylityökorvausta, vuosilomaa, eläkeperusteita, sairauslomapalkkaa ja ruoanpitokorvausta koskevilla kysymyksissä. Palkkalautakunta päätti esittää kaupunginhallitukselle edelleen -valtuustolle esitettäväksi, että Suomen Laivapäällystöliiton ja kaupungin kesken tehtäisiin liitteestä ilmenevä työehtosopimus (18.6. 1 001 §).¹

Maataloustyöntekijäin ammattiosaston ja kaupungin väliset neuvottelut uuden työehtosopimuksen solmimiseksi aloitettiin 26.1.1962, jolloin sovittiin voimassa olevan sopimuksen irtisanomisajan siirtämisestä yhdellä kuukaudella riittävän neuvottelujan varaamiseksi uutta sopimusta varten. Kun jatketuissa neuvotteluissa ei päästy yksimielisyyteen ja kun irtisanomisaikaa oli vielä jatkettu 1 kk, sanoi am-

3. Palkkalautakunta

mattiosasto 30.3. päivätyllä kirjelmällä sopimuksen irti vaatien muutosehdotukseensa huomattavia palkkojen tarkistuksia. Palkkavaatimukset ylittivät kaupungin yleisessä työehtosopimuksessa kertomusvuodelle sovitut korotukset. Ohjetuntipalkkojen korotusten lisäksi työntekijäpuoli vaati 15 %:n suuruisen aikatyölisän käytännönottoa, jota maatalousalalla ei kaupungilla eikä muuallakaan makseta. Edelleen vaadittiin ylityökorvausten korottamista ja arkipyhien palkan maksamista kaupungin yleisen työehtosopimuksen mukaisesti. Kaupungin puolesta esitettiin, että maataloustyöntekijäin asuntojen vuokrat, jotka ovat huomattavasti yleistä vuokratasoa ja maatalouden ns. suositusvuokria alemmat, korotettaisiin ko. suositusten mukaisiksi ja että sopimuksen voimassaolo, joka päättyy nykyisin 30.4., tulisi sopia samantyyppiseksi yleisen kaupungin työehtosopimuksen kanssa eli päättymään 31.1. Ammattiosaston luovuttua aikatyölisää ja ylityökorvauserusteita koskevista vaatimuksistaan ja suostuttua eräissä kohdin tarkistamaan esittämiään ohjetuntipalkkoja katsoivat kaupungin neuvottelijat voivansa luopua vuokrien korottamisvaatimuksesta ja suostua siihen, että sopimuksen voimassaoloajan päättymisajankohdaksi määrätään 28.2.1963. Taannehtiviin korotuksiin nähden sovittiin kaupungin muille työntekijöille maksettavien vastaavien korotusten suorittamisesta. Palkkalautakunta päätti hyväksyä neuvottelutuloksen sekä esittää kaupunginhallitukselle edelleen kaupunginvaltuustolle esitettäväksi, että 1) maataloustyöntekijäin työehtosopimus hyväksyttäisiin kirjelmän liitteenä olevan tekstin mukaisena ja että 2) maataloustyöntekijöille suoritettaisiin taannehtivana palkankorotuksena 1.1.—30.4.1962 väliseltä ajalta 4 % kokonaisansiota kuitenkin vähintään 2 000 mk kuukautta kohti (26.2. 385 §, 16.4. 640 §).

Merkittiin tiedoksi, että kaupungin ja maataloustyöntekijäin ammattiosaston välinen työehtosopimus oli allekirjoitettu molemmin puolin 7.5.1962 sekä lähetetty asianomaisille tiedoksi (28.5. 835 §).

Sukellusalan työehtosopimuksen soveltaminen kaupungin töissä. Suomen rakennusteollisuusliiton ja Suomen Sukeltajain Liiton kesken 2.5.1960 tehtyyn työehtosopimuksen sanottujen osapuolten kesken 3.10.1960 ns. runkosopimuksen soveltamisesta sukellusalalla tehdyllä lisäsopimuksella korotettiin sukeltajien palkkausta 1.1.1962 alkaen. Kaupungin ja Kunnantyöntekijäin Keskusjärjestön kesken 4.4.1962 hyväksytyn työehtosopimuksen mukaan maksetaan niissä kaupungin töissä, joita ei ole mainittu ko. osapuolten kesken voimassa olevassa palkkahinnoittelussa, vastaavissa tai niihin verrattavissa töissä yksityisillä aloilla kulloinkin voimassa olevien sopimusten mukainen palkka. Mikäli ko. palkoissa tapahtuu muutoksia, otetaan muutetut palkat käytäntöön kaupungin töissä samasta ajankohdasta lukien, josta ne ovat tulleet voimaan yksityisillä aloilla. Kaupungin uusi työehtosopimus tuli voimaan 10.4.1962. Aikaisemmassa työehtosopimuksessa ko. palkkoja koskevat määräykset olivat samantyyppiset. Palkkalautakunta päätti antaa satamalaitokselle ohjeet sukellusalan työehtosopimuksen edellyttämän palkkojen korotuksen soveltamisesta kaupungin palveluksessa olevien sukeltajien palkkaukseen (9.4. 595 §).

Palomiestien ja satamalaitoksen nosturinhoitajien työnseisausta koskevista neuvotteluista antoi palkkalautakunnan puheenjohtaja Virkkunen selostuksen lautakunnalle. Neuvotteluja oli käyty kaupungin neuvottelijain ja Suomen Kunnallisten työntekijäin ja viranhaltijain liiton kesken. Palkkalautakunta päättää neuvottelijoilleen valtuudet toimia asiassa edelleen parhaaksi katsomallaan tavalla vähem-

mistön esitettyä äänestettäessä neljällä äänellä neljää vastaan, että palkkalautakunnan olisi tullut esittää kaupunginhallitukselle palomiestien palkkoja korotettavaksi kolmella ja nosturinhoitajien palkkoja kahdella palkkaluokalla (4.6. 937 §). Palkkalautakunnan puheenjohtaja selosti uudelleen asiaa mainiten mm., että palomiesten kanssa oli päästy sopimukseen 15.5. pidetyssä neuvottelussa.

Jäsen Sainion 12.6. tekemän ehdotuksen johdosta palkkalautakunnan esittelijä ilmoitti, että kaupungin ja Kunnantyöntekijäin Keskusjärjestön edustajien kesken 20.6. käydyssä neuvottelussa päästiin seuraaviin tuloksiin: Kaupungin neuvottelijat katsoivat, että kaupungin puolesta voitaisiin mennä nosturinhoitajia koskevaan palkkatarkistukseen siten, että 78 ns. nimikkonosturinhoitajan virkaa sijoitettaisiin esillä olevassa kuoppakorotusehdotuksessa uuden palkkataulukon mukaan 15. palkkaluokkaan, minkä lisäksi enintään 24 sellaista nosturinhoitajaa, jotka toimivat tarvittaessa ns. nimikkonosturien kuljettajina (näiden sijaisina) samoin kuin neljä Jones-nosturin kuljettajaa, jotka ovat siirtyneet nimikkonosturien kuljettajan tehtävistä Jones-nosturien kuljettajiksi, saavat henkilökohtaisena palkanlisänä toimissaan alemman palkkaluokan nosturinhoitajina 14. ja 15. palkkaluokan välisen erotuksen huomioon ottaen asianomaisen saamat ikälisät. Tätä henkilökohtaista palkanlisää ei kuitenkaan suoriteta silloin, kun he saavat palkkauksensa ylemmän palkkaluokan nosturinhoitajan viran mukaan. Lisäksi suorittaminen lakkaa, mikäli lisää saava henkilö kieltäytyy siirtymästä ylemmän palkkaluokan nosturinhoitajan virkaan kaupungin taholta sitä hänelle tarjottaessa. Henkilökohtaisen palkanlisän osalta noudatetaan vastaisuudessa kaupunginhallituksen 12.2.1959 hyväksymiä ohjeita. Mainittu järjestely astuu voimaan 1.7.1962, ellei kaupunginhallitus asiaa käsitellessään toisin päättä. Satamalaitoksen viranhaltijat, jotka olivat irtisanoutuneet, peruuttavat välittömästi irtisanoutumisensa ja ryhtyvät hoitamaan virkaansa 22.6.1962. Irtisanoutumisesta aiheutuneet seuraukset käsitellään satamalautakunnassa. Keskusjärjestö puolestaan oli hyväksynyt mainitun neuvottelutuloksen 21.6. Palkkalautakunta päätti hyväksyä 20.6. pidetyn neuvottelun tuloksen ja puoltaa kaupunginhallitukselle sen mukaisen palkkajärjestelyn toteuttamista (27.6. 1 030 §).

Kärkimieslisän maksaminen Toukolan konekorjaamon asentajille. Helsingin kunnallisten työntekijäin ja viranhaltijain keskusjärjestö huomautti esityksessään, että kaupungin sisäisessä organisaatiossa oli tapahtunut sellainen muutos, että sähkölaitoksen sisäjohto-osasto oli lopetettu ja rakennusviraston yhteyteen perustettu vastaavia töitä suorittava sisäjohto-osasto, johon työntekijät siirrettiin sähkölaitoksesta. Näiden työntekijäin edustajien kanssa käydyissä neuvotteluissa oli sovittu, että muutokset eivät tule aiheuttamaan työntekijäin työehtoihin ja ansioihin huononnusta. Sittemmin kävi kuitenkin ilmi, että heille ei maksettu ns. kärkimieslisää, vaikka he suorittivat edelleenkin samaa työtä, josta sähkölaitos maksoi mainittua lisää. Rakennusviraston johto kieltäytyi maksamasta kärkimieslisää viitaten kaupungin ja järjestön väliseen palkkahinnoitteluun. Palkkalautakunnan esittelijä ilmoitti, että ko. kärkimieslisää koskeva määräys on jo vuosikausia ollut sellainen, että lisä on sen mukaan maksettava teollisuuslaitosten sähkö- ja putkiasentajille, jotka toimivat isommilla työpaikoilla työnjohdon määrääminä ns. kärkimiehinä. Näin ollen oli selvää, ettei palkkahinnoittelun mukaan rakennusviraston johdolla ollut mahdollisuuttakaan maksaa ko. lisää Toukolan konekorjaamon asentajille. Esityksen johdosta kaupungin ja Keskusjär-

3. Palkkalautakunta

jestön keskeisissä neuvotteluissa oli käynyt ilmi, että esityksen oli aiheuttanut yksi ainoa tapaus, jossa sähkölaitoksen aikaisemman sisäjohto-osaston työryhmä aloitti varsin suuren ja pitkäaikaisen työn teurastamalla ja jota työtä rakennusviraston Toukolan konekorjaamon sisäjohto-osasto sitten jatkoi ko. työntekijäin tultua siirretyksi rakennusvirastoon. Kärkimies joutuu työmaalla huolehtimaan ja vastaamaan usein varsin suuresta ja kalliista tarvikevarastosta, tämän vuoksi kaupungin neuvottelijoiden taholta huomautettiin, että ko. työmaan kohdalla oli täydet perusteet olemassa kärkimieslisän maksamiseen nimenomaan, koska työ oli aloitettu jo silloin, kun sen työntekijät kuuluivat vielä sähkölaitoksen alaisuuteen. Palkkalautakunta päätti, että rakennusviraston Toukolan konekorjaamon sisäjohto-osastolla saadaan maksaa palkkahinnoittelun mukaista kärkimieslisää käynnissä olevalla teurastamon asennustyömaalla kärkimiehenä toimivalle sähköasentajalle ja että rakennusviraston Toukolan konekorjaamon sisäjohto-osaston sähköasentajalle maksettavaa kärkimieslisää koskeva kysymys voidaan ottaa uudelleen käsiteltäväksi, kun on saatu kokemusta siitä, minkälaisuiseksi sanotun osaston suoritettavaksi tulevat työt muodostuvat (28.4. 692 §). Palkkalautakunta päätti edelleen, että Toukolan konekorjaamon sisäjohto-osastolla saadaan maksaa palkkahinnoittelun mukaista kärkimieslisää käynnissä olevalla Unionink. 27:n saneeraustyömaalla kärkimiehenä toimivalle sähköasentajalle (28.12. 2 080 §).

Maidontarkastamon näytteidenottajien työajan järjestely. Maidontarkastamon näytteidenottajien työajasta ja ylityökorvauksista oli kaupunginhallitus päättänyt viimeksi 29.9.1955. Tällöin oli heille sovittu maksettavaksi 160 t:n ylittävältä työajalta 40 ensimmäiseltä tunnilta yksinkertainen tuntipalkka sekä 200 t:a ylittäviltä tunneilta 25 ensimmäiseltä t:lta 50 % korotettu ja seuraavilta ylityötunneilta 100 % korotettu palkka. Kun kaupunginvaltuusto 1.5.1961 lähtien oli lyhentänyt työaikalain alaisten viranhaltijain työajan 47 t:sta 45 t:iin viikossa sekä muuttanut ylityökorvausten laskuperustetta, maidontarkastamo oli tiedustellut, oliko em. päätös v:lta 1955 edelleen voimassa. Työajan ja vuorojen vaihtelut olivat ko. laitoksessa riippuvaisia maidon saapumisajoista. Työn laadun perusteella työajan pituus vaihteli 5½—7 t:iin, lauantaisin 4½—5½ t:iin. Työvuorot alkoivat aamuisin klo 6.30 ja 11 välillä ja päättyivät klo 13 ja 18 välillä, lauantaisin klo 11.30 ja 14.30 välillä. Koska osa näytteistä saatiin myöhään iltapäivällä ja ns. reduktaasikoe kestää 5½ t, aiheutui tämän kokeen valvomisesta ylityövuoroja, joita näytteidenottajaa kohden tuli 2—3 kuukaudessa. Kokeet saattoivat kestää klo 23 saakka, lauantaisin klo 18.30 asti. Ruokailuajat sisältyivät useimmiten työaikaan. Työn luonteesta johtuen ei aina ollut mahdollisuuksia säännölliseen ruokailuun. Työneuvosto hylkäsi v. 1955 kaupunginhallituksen anomuksen saada pitää näytteidenottajia työssä ilman lain määräämää lepoaikaa. Se aika, jonka näytteidenottajat käyttävät ruokailuun, on useimmiten sisältynyt mainittuihin erikseen korvattaviin aikoihin, siten esim. kestävyyskokeen valvomispäivänä on erillinen korvaus alettu laskea jo 6½ t laitoksessaolon jälkeen, jolloin tosiasiaassa on tehty työtä vasta n. 6 t. Samoin on kuukauden yhteistuntimäärää laskettaessa usein ruokailuajat sisältyneet siihen. Tämä käytäntö on monien vuosien aikana tapahtuneen muokkaamisen tulos ja se on osoittautunut hyväksi. Tämän vuoksi maidontarkastamo oli anonut, että terveydenhoitolaautakunta ryhtyisi sellaisiin toimenpiteisiin, että ko. järjestelmälle saataisiin kaupunginhallituksen suostumus ja työneuvostolta lupa pitää tarvittaessa ylikatsastajia ja näytteiden-

denottajia työssä klo 23 saakka. Tällä perusteella terveydenhoitolautakunta esitti, että mainittu, kaupunginhallituksen v. 1955 tekemä päätös näyttödenottajien ylityökorvauksista muutettaisiin siten, että jos he tekevät yli 155 t/kk työtä, tämän tuntimäärän ylittävältä 45 ensimmäiseltä tunnilta maksetaan yksinkertainen tuntipalkka ja 200 t ylittäviltä tunneilta 25 ensimmäiseltä tunnilta 50 % ja seuraavilta luvallisilta ylityötunneilta 100 % korotettu tuntipalkka, jolloin on kuitenkin jätettävä huomioon ottamatta ne tunnit, jotka jo päivittäisen 8 t:n ylittävinä tai viikottaisen 45 t:n työajan ylittävinä ovat olleet erikseen korvattavia. Samalla esitettiin, että työneuvostolta anottaisiin lupaa pitää näyttödenottajat työssä klo 21 jälkeen aina 23 saakka niinä päivinä, jolloin he vuorollaan joutuvat valvomaan reduktioasikokeita. Esittelijä huomautti, että maidontarkastamo on jo perustamisestaan alkaen pyrkinyt noudattamaan virastotyössä määrättyä työaika. Kaupunginhallituksen v. 1950 ja 1955 tekemistä päätöksistä huolimatta ei näyttödenottajia ilman muuta voida verrata toimistoviranhaltijoihin eikä heidän ylityökorvauksiaan myöskään voida laskea kaavamaisesti virkasäännön toimistovirkailijoita koskevien määräysten mukaan. Tämän vuoksi edellä selostettua työaika ja ylityökorvauksia koskevaa järjestelyä oli pidettävä tarkoituksenmukaisena ja hyvänä. Ylityökorvauksia maksettaessa käytettävän perusteen muuttaminen työaikalain alaisten viranhaltijain työajan lyhentämistä vastaavalla tavalla on myös katsottava kohtuulliseksi. Näin ollen palkkalautakunta päätti puoltaa terveydenhoitolautakunnan esitystä sellaisenaan (19.3. 483 §).

Työntekijäin lepoajan lyhentäminen pimeänä aikana 30 min:ksi. Työneuvosto oli 21.1.1960 kaupunginhallituksen hakemuksesta työaikalain 16 §:n nojalla päättänyt, että rakennusviraston töissä pimeänä vuodenaikana saadaan työntekijöille säädetty yhden tunnin lepoaika lyhentää 30 min:ksi ja että päätös on voimassa toistaiseksi kuitenkin enintään 28 p:ään helmik. 1962. Koska sanotun päätöksen voimassaoloaika oli päättynyt, yleisten töiden lautakunta esitti, että kaupunginhallitus ryhtyisi toimenpiteisiin uuden samanlaisen luvan saamiseksi työneuvostolta ja kiinnitti samalla huomiota siihen, että Kunnantyöntekijäin Keskusjärjestölle oli varattava tilaisuus neuvotteluihin ennen kuin asiasta tehdään lopullinen päätös. Keskusjärjestö oli kirjeessään 14.11.1962 ilmoittanut, että rakennusviraston eräissä työpaikoissa voidaan edelleenkin noudattaa muutettua ruokailuaikaa edellyttäen, että sitä sovelletaan vain työpisteissä, joihin ei voida järjestää valaistuslaitteita sekä ettei päivittäistä säännöllistä työaika lyhennetä. Palkkalautakunta päätti antaa lausuntonsa kaupunginhallitukselle edellä olevan mukaisesti (19.11. 1873 §).

Työntekijäin luottamusmiehiä koskevien määräysten täydentäminen. Vt Osmo Vesikansa oli tehnyt 19.2. aloitteen, että kaupungin työntekijäin luottamusmiehiä koskevia määräyksiä olisi täydennettävä määrämällä, kuinka paljon työehtosopimuksen mukaan eri laitoksiin asetettavat päluottamusmiehet saavat käyttää työaikaansa luottamusmiestehtävien suorittamiseen. Esittelijä huomautti, että päluottamusmiesten työaikaan nähden ei ole olemassa täsmällisiä määräyksiä, joten tällaisten määräysten antaminen olisi ilmeisesti tarpeellista. Kun työntekijämäärät eri laitoksissa vaihtelevat, olisi määräykset annettava kutakin laitosta varten erikseen. Palkkalautakunta päätti kehottaa lautakunnan toimistoa laatimaan aloitteessa tarkoitetut lisämääräykset ja esittämään ne palkkalautakunnan hyväksyttäväksi (26.2. 381 §).

3. Palkkalautakunta

Kunnantyoöntekijäin Keskusjärjestö oli tehnyt esityksen kaupungin *sairaaloiden apumiesten käytön rajoittamisesta autonkuljettajan tehtävissä* ja autonkuljettajan virkojen perustamisesta. Palkkalautakunta päätti ilmoittaa Keskusjärjestölle mm. seuraavaa: Eri laitosten ohjesäännöissä on useissa tapauksissa eräiden viranhaltijaryhmien tehtävien yksityiskohtainen luettelointi jätetty käytännöllisistä syistä tekemättä sekä yleisohjeena määrätty, että ao. henkilöiden on suoritettava ne tehtävät, jotka joko työjärjestyksessä tms. määrätään tai jotka muuten heidän suoritettavakseen annetaan. Niinpä sairaalatoimen ohjesäännössä on määrätty, että apumiehen »tulee suorittaa ne tehtävät, jotka se henkilö, jonka alaisena asianomainen lähinnä toimii, määrää talousjohtajan tai taloudenhoitajan hyväksymän yleissuunnitelman mukaan». Autonkuljettajaa ei ole ohjesäännössä nimenomaisesti mainittu, mutta yleissäännön mukaan hänenkin »tulee suorittaa sen henkilön määräämät tehtävät, jonka alaisena hän lähinnä toimii». Sairaaloissa on kuitenkin muodostunut tehtäväjaossa vakiintuneita tapoja, joiden pohjalla tehtävät säännöllisesti suoritetaan, ilman että esimiehen joka kerran tarvitsisi antaa siihen määräystä. Vapaana oleva autonkuljettaja voidaan määrätä suorittamaan apumiehelle säännöllisesti kuuluvia tehtäviä ja ajokortin omaava apumies autonkuljettajaksi. Tällaista järjestelyä on pidettävä virkasäännön mukaisena. Edellä tarkoitettu periaate ilmenee virkasäännön 33 §:n 1 mom:sta, jonka mukaan viranhaltijalle, joka toisen viranhaltijan vuosiloman aikana hoitaa toisen virkaa tahi joka muulloin määrätään oman virkansa ohella hoitamaan toistakin virkaa, ei suoriteta eri palkkiota. Palkkalautakunta oli useissa tapauksissa hyväksynyt sairaaloiden apumiehille vuosilomasijaisuuksien ajaltakin maksettavaksi korvauksena autonkuljettajan ja apumiehen palkkojen erotuksen. Edellä sanottuun viitaten palkkalautakunta katsoi, ettei sairaaloiden apumiesten tehtävien järjestelyssä ollut menetelty virkasäännön vastaisesti sekä ettei esitys antanut aihetta toimenpiteisiin (17.12. 2013 §, 28.12. 2071 §).

Ateriakorvauksen alentaminen. Sairaaloissa kotitalousharjoittelijoina toimivat henkilöt olivat maksaneet ateriakorvauksena 200 mk. Koska tätä summaa oli pidettävä liian suurena harjoittelijain kuukausipalkkioon verrattuna, päätti palkkalautakunta lausunnossaan kaupunginhallitukselle puoltaa ko. korvauksen alentamista 150 mk:aan (19.11. 1 866 §).

Virka-asunnot. Palkkalautakunta teki lukuisia päätöksiä vahvistaen ja muuttaen virka-asunnoista maksettavia vuokravastikkeita. Eräitä virka-asuntoja poistettiin virka-asuntoluettelosta.

Vesilaitoksen laitospäälliselle Olavi Saastamoiselle, joka oli muuttanut työsuhteeseen sidottuun asuntoon Pitkähämeen vedenpuhdistuslaitoksella, päätettiin myöntää 15 %:n alennus luontoisetusäännön mukaisesta keskivuokrasta, koska hänen tehtävänsä olivat samanlaiset kuin muiden laitoksessa asuvien, kiireellisiä konekorjauksia suorittavien henkilöiden, joille oli myönnetty vastaavanlainen vuokranalennus (29.1. 197 §).

Kivelä-Hesperian sairaalan talouspäällikkö oli esittänyt, että Kivelän sairaalan ylihoitajaksi nimitetylle Aino Vinhavalle vahvistettaisiin virka-asunto, koska yleisen käytännön mukaan sairaaloissa tavallisesti on varattu ylihoitajalle virka-asunto. Uudeksi ylihoitajaksi valittu Vinhava oli virkaa vastaanottaessaan pitänyt selvänä, että hänelle kuuluu virka-asunto. Se, että edellisen ylihoitajan pyynnöstä oli ylihoitajan virka-asunto esitetty poistettavaksi, johtui yksinomaan siitä, että ylihoitaja

Arajärvi oli eläkkeelle siirtymässä ja omaan asuntoon muuttaminen oli hänelle tärkeätä. Sairaalan intressi oli lähinnä siinä, että virka-asunto oli ylihoitajalle pieni palkkaetuisuus, joka auttoi pätevän ylihoitajan saamista ja pysymistä. Esittelijä huomautti, että Kivelän sairaalan ylihoitajan virka-asunto poistettiin virka-asuntuettelosta palkkalautakunnan päätöksen nojalla 7.4.1961, jolloin sairaalalautakunta oli puoltanut silloisen ylihoitajan anomusta. Myös eräitä muita ylihoitajien virka-asuntoja oli poistettu, koska niitä ei enää pidetty yhtä välttämättöminä viran hoidon kannalta kuin aikaisemmin. Esittelijä katsoi, ettei tällä kertaa ehdotuksessa ollut esitetty sellaisia perusteita, että ko. asunto olisi uudelleen määrättävä virka-asunnoksi. Palkkalautakunta päätti hylätä esityksen (18.6. 991 §). Sairaalalautakunnan hallintojaosto oli tehnyt em. asiassa uuden esityksen, missä mainittiin, että sairaalan etu vaatii ylihoitajan asumista sairaalan alueella. Ainoastaan poikkeustapauksissa oli suostuttu siihen, että ylihoitaja oli saanut muuttaa sairaalan ulkopuolelle. Niinpä oli katsottava, että ylihoit. Arajärvelle aikoinaan myönnetty vapautus velvollisuudesta asua sairaalassa oli koskenut vain häntä henkilökohtaisesti eikä ollut muuttanut yleissääntöä. Palkkalautakunta viittasi edellä selostettuun asiaan ja päätti nytkin hylätä esityksen (1.10. 1 585 §).

Hesperian sairaalan ylihoitaja Elna Huhmar oli anonut lupaa saada muuttaa Kivelän sairaalan hallintorakennuksessa sijaitsevasta virka-asunnostaan joulukuussa valmistuvaan omakotitaloonsa Laajasalossa. Anomuksensa tueksi hän ilmoitti, että apul.ylihoit. Ollikainen sitoutui asumaan ko. virka-asunnossa. Sairaalan hallintojaosto ja talouspäällikkö puolsivat anomusta. Palkkalautakunta päätti suostua anomukseen ja poistaa Hesperian sairaalan ylihoitajan asunnon virka-asuntuettelosta (1.10. 1 584 §).

Palkkalautakunta teki kertomusvuonna useita päätöksiä, jotka koskivat virka-asunnon poistamista luettelosta (5.3. 404 §, 28.5. 884 §), virka-asunnosta luopumista, sen vaihtamista ym. (2.1. 52 §). Oppilaskoti Toivolan johtajan anomus saada muuttaa virka-asunnosta hylättiin (12.11. 1 844 §).

Palkkalautakunta päätti, ettei Taivallahden nuorisokodin joht. Olavi Kivistöltä ole perittävä virka-asunnon luontoisetuvastikkeen yhteydessä korvausta yhteisantennin käytöstä (1.10. 1 586 §).

Kauniaisten hoitokodin sair.hoit. Eira Varpanen oli anonut, että hänen huoneoverinsa saisi oikeuden käyttää laitoksen saunaa. Palkkalautakunta päätti hylätä anomuksen, koska alivuokralaista ei voida pitää perheeseen kuuluvana (12.2. 291 §).

Puhelimet. Vuoden aikana tehtiin useita päätöksiä, jotka koskivat virkapuhelimen asentamista, siirtämistä ym. Suvilahden voimalaitoksen ulkotyömestarille päätettiin asentaa kaupungin osuuspuhelin, mistä kaupunki suorittaa neljännesvuosimaksut asianomaisen suorittaessa itse kaikki puhelunmaksut (5.3. 403 §). Edelleen päätettiin, että sähkölaitoksen vikapäivystäjälle suoritetaan korvauksena oman puhelimen käytöstä päivystystehtävissä neljännesvuosimaksut sekä enintään 200 puhelun maksut vuosineljännekseltä (28.5. 883 §). Koskelan sairaskodin osastonhoitajalle ja sähkölaitoksen autopäivystäjälle ym. päätettiin päivystystehtävistä suorittaa neljännesvuosimaksut oman puhelimen käyttämisestä päivystystehtävissä (12.3. 461 §, 16.4. 646 §).

3. Palkkalautakunta

Teollisuuslaitosten lautakunta oli tehnyt esityksen puhelimen siirtokustannusten suorittamisesta kaupungin varoista sellaisissa tapauksissa, jolloin asunnon vaihto tapahtuu asianomaisen omasta aloitteesta. Esitys hylättiin (4.6. 928 §).

Työntekijäin lomasääntö. Työsopimusneuvottelujen yhteydessä oli neuvoteltu myös työntekijäin vuosilomasäännön uusimisesta Kaupunkiliiton 12.4.1961 antaman suosituksen ja työntekijäin keskusjärjestön esityksen pohjalta. Lisäksi oli otettava huomioon työntekijäin vuosilomasta 30.4.1960 annetun lain aiheuttamat muutokset. Tärkeimmistä muutoksista mainittakoon, että uusi vuosilomasääntö Kaupunkiliiton suosituksen mukaisesti koski vain sellaisia työntekijöitä, jotka saavat pääasiallisen toimeentulonsa kaupungin työstä. Aikarajaksi oli määritelty vähintään 5 t/vrk. Lomamääriin nähden uusi lomasääntö erosi entisestä siten, että lomat 15:n ja 10 v:n palvelusaikaryhmissä sekä 3 §:ssä mainituissa poikkeustapauksissa 5 v:n palvelusaikaryhmissä olivat $\frac{1}{4}$ p:ää työssäolokuukautta kohden suuremmat kuin aikaisemmin. Samoin oli Kaupunkiliiton suositusta seuraten 8 §:ään otettu vuosilomalaista poikkeava määräys, että työntekijän vuosiloman palkka lasketaan lomanmääräytymisvuoden kuuden viimeisen kuukauden ansion perusteella, jos tällainen laskutapa on työntekijälle edullisempi.

Palkkalautakunta päätti tehdä esityksen kaupunginhallitukselle edelleen kaupunginvaltuustolle esitettäväksi, että valtuusto päättäisi kumota 25.4. ja 16.5.1951 vahvistetun, kaupungin palveluksessa työsopimussuhteessa olevien työntekijäin vuosilomasäännön ja vahvistaisi työntekijäin uuden vuosilomasäännön pöytäkirjan liitteenä n:o 3 olevan tekstin mukaisena (26.3. 521 §).

Palkallista *vir kavapautta* myönnettiin 231 tapauksessa, palkatonta vir kavapautta 322:lle ja osapalkkaista 44 viranhaltijalle.

Vuosilomasijaisien palkkauksen järjestämiseksi Koskelan sairaskodin johtaja oli esittänyt, että Hirvihaaran, Kulosaaren ja Torpan vanhainkotien johtajien vuosilomasijaisina toimiville henkilöille saataisiin maksaa palkkaus heidän hoitamansa viran mukaan, koska johtajanvirat edellyttävät asumista työpaikalla ja johtajilla ei ole 8 t:n työaikaa eikä heille makseta ylityöstä korvausta. Esittelijä ilmoitti lisäselvityksenä, että Roihuvuoren vanhainkodin virat on perustettu vasta 1.10.1962 lähtien, jolloin vanhainkoti varsinaisesti aloittaa toimintansa. Näin ollen ei ole olemassa sellaisia saman laitoksen piiriin kuuluvia viranhaltijoita, jotka olisivat samoissa palkkaluokissa kuin em. johtajat ja jotka voitaisiin määrätä heidän vuosilomasijaisikseen. Kaikkiin mainittuihin ns. pieniin vanhainkoteihin oli ollut vaikeata saada johtajien sijaisia. Mainituista syistä esittelijä katsoi, että oli olemassa sellaisia pakottavia syitä, joiden perusteella voitaisiin antaa määräys siitä, että esityksessä mainitut vuosilomasijaiset ovat oikeutetut saamaan hoitamansa viran mukaiset palkka-edut. Palkkalautakunta päätti, että em. vanhainkotien johtajien vuosilomasijaisiksi saatiin ottaa esityksessä mainitut henkilöt ja maksaa heille palkkaus hoitamansa viran palkkaluokan mukaan (28.5. 872 §).

Kivelän sairaalan laboratorioapulainen Aini Kekki, s. 30.10.1922, oli anonut saada *vuosilomaa varten lukea hyväkseen* ajan 1.2.1942—31.7.1943, minkä hän oli toiminut valtiovarainministeriön alaisessa virastossa toimistoapulaisena. Esittelijä ilmoitti, että virkasäännön mukaan lasketaan palvelusvuodet vuosilomaa varten samalla tavoin kuin ikälisiin oikeuttavasta palvelusajasta on määrätty. Tämän mukaisesti on viranhaltijan ikälisään oikeuttavaan palvelusaikaan luettava mm. se aika, jonka hän

21 v täytettyään on ollut kaupungin, toisen kunnan tai valtion laitoksen palveluksessa samanluontoisessa virkasuhteessa. Anoja oli saavuttanut mainitun ikärajan vasta 30.10.1943, eikä ko. palvelusta näin ollen voitu lukea hänelle hyväksi vuosilomaa myönnettäessä. Anoja tosin oli maininnut saaneensa työvoimaviranomaisten komennuksen anomuksessa mainittuun tehtävään, mutta ei ole näyttänyt väitettään toteen. Tästä syystä ei voida edes harkita virkasäännön määräystä työpalvelun hyväksilukemisen soveltamisesta, vaan anomus on ratkaistava virkasäännön em. määräyksen mukaan. Palkkalautakunta päätti hylätä anomuksen (2.1. 43 §).

Vir kavapausajan palkkaedut. Hesperian sairaalan sisätautien apul.ylilääkäri Theodor Jakobson oli saanut stipendin, jonka turvin hänen oli tarkoitus harjoittaa sisätautialan jatko-opintoja Yhdysvalloissa ja mm. perehtyä uusiin hormoonimäärityksiin, joita Suomessa ei toistaiseksi suoritettu. Hän anoi tämän vuoksi palkallista virkavapautta ajaksi 1.8.1962—31.5.1963. Perheeseen kuului vaimo, kaksi lasta ja anojan äiti. Sairaalamlautakunta oli puoltanut virkavapauden myöntämistä puolin palkkaeduin. Palkkalautakunnan esittelijä ilmoitti, että kaupunginhallituksen 6.2. 1958 antamien ohjeiden mukaan on ASLA- tai vastaavan stipendiaatin palkkaetuja harkittaessa pyrittävä seuraamaan valtiolla kulloinkin hyväksytyä käytäntöä, ottaen kuitenkin huomioon, että opiskelusta on hyötyä asianomaiselle virkatehtävien hoidossa. Valtioneuvoston v. 1955 antamien ohjeiden mukaan maksetaan ulkomaille stipendiaatteina opintoja varten matkustaville valtion virkamiehille virkavapausajalta perhesuhteista riippuen 20—70 % palkkaeduista. Nämä voidaan myöntää vain mikäli ao. stipendin saaja sitoutuu palvelemaan virassaan virkavapausajan kaksinkertaisena. Valtiovarainministeriöstä saatujen lisätietojen mukaan em. määräykset, vaikka ne edelleen ovat voimassa, ovat osittain vanhentuneet, koska niissä ei kiinnitetä lainkaan huomiota stipendin suuruuteen. Tämä johtui siitä, että määräyksiä annettaessa ulkomaisten stipendien saaminen oli harvinaisempaa ja ne olivat yleensä pienempiä. Esittelijä oli sitä mieltä, että nyt esillä olevassa tapauksessa olisi kiinnitettävä huomiota stipendin suuruuteen, joka oli n. 1 765 500 mk. Näin ollen tri Jakobson saa stipendinä niin suuren korvauksen matkastaan, että hänet voidaan rinnastaa perheettömään stipendiaattiin. Koska kuitenkin matkasta aiheutuu huomattavat kulut, päätti palkkalautakunta myöntää hänelle 30 %:n suuruiset palkkaedut viiden vuoden virassapysymis ehdoin (20.7. 1 158 §).

Viransijaisen palkkaedut. Kirjanpit. Erkki Tuunanen, joka oli toiminut Kivelä-Hesperian sairaalan talouspäällikkönä 1.8.1961—31.3.1962 valitti kaupunginhallituksen päätöksestä, jolla tämä oli kumonnut sairaalamlautakunnan 23.2. tekemän päätöksen täysien palkkaetujen maksamisesta valittajalle hoitamansa viran mukaan hänen toimiessaan talouspäällikön viransijaisena. Asiassa oli ilmennyt, että Tuunanen oli hoitanut yksinomaan talouspäällikön tehtäviä ko. aikana, jolloin eräät toimistoapulaiset olivat hoitaneet hänen oman kirjanpitäjän virkansa tehtäviä. Sairaalamviraston ilmoituksen mukaan eräitä talouspäällikölle kuuluvia tehtäviä oli jouduttu siirtämään ko. viraston hoidettaviksi, koska Tuunanen kehotuksista huolimatta ei ollut laatinut valtionapuanomuksia, jotka oli jätettävä määräaikana. Esittelijä katsoi, että oli pidettävä ilmeisenä, että Tuunanen oli saanut määräyksen hoitaa yksinomaan Kivelä-Hesperian sairaalan talouspäällikön virkaa, mutta oli myös käynyt ilmi, ettei hän ollut voinut hoitaa kaikkia niitä tehtäviä, mitkä kuuluivat talouspäällikön virkaan. Virkasäännön 33 §:ssä ei tosin sanota, että viransijaisena toi-

3. Palkkalautakunta

mivan tulisi hoitaa koko se tehtäväkokonaisuus, mikä kuuluu siihen virkaan, mihin hänet on sijaiseksi määrätty, mutta on pidettävä selvänä ja ilmeisenä, että korkeamman viran täyden palkan maksun edellytyksenä on, että asianomainen todella hoitaa kaikki virkaan kuuluvat tehtävät. Lisäksi oli huomautettava, että em. valtionapuanomuksen laatimistehtävä oli olennainen osa talouspäällikön tehtäväkokonaisuudesta. Tämän vuoksi esittelijä oli sitä mieltä, ettei mainitulle sijaiselle tulisi maksaa talouspäällikön viran mukaista palkkausta, koska hän ei hoitanut kokonaisuudessaan virkaan kuuluvia tehtäviä. Lausunnossaan kaupunginhallitukselle palkkalautakunta päätti esittää, että lääninhallitukselle annettavassa selityksessä Tuunasen valitus olisi esitettävä hylättäväksi (1.10. 1 583 §).

Viransijaisuuspalkkioita muun syyn kuin sairauden takia myönnettiin kertomusvuonna tarkoitukseen varatusta 2 110 435 mk:n suuruisesta määrärahasta virastoille, laitoksille ym. seuraavasti:

	mk		mk
Raastuvanoikeus	52 040	Auroran sairaala	136 195
Poliisilääkäarin toimisto	5 450	Marian sairaala	158 585
Terveystoimintalautakunnan alaiset osastot	1 700 485	Lasten leikkikenttätoiminta ..	18 785
Sairaalalautakunta ja sairaala- virasto	6 230	Oikeusaputoimisto	32 665

Työntekijän työloman ajalta myönnettävät palkkaedut. Vesilaitoksen työsopimus-suhteessa oleva työnjohtaja Jonnu Kallio oli anonut vaihtoehtoisesti täysiä tai osittaisia palkkaetuja 19.2.—5.4. väliseltä ajalta, jolloin hän ASLA-stipendiaattina teki opintomatkan Yhdysvaltoihin. Valtiolla noudatettavan käytännön mukaisesti olisi Kalliolle hänen perhesuhteensa huomioon ottaen myönnettävä 70 % palkkaeduista. Palkkalautakunta päätti myöntää mainitut palkkaedut kahden vuoden ehdoin (5.2. 247 §).

Tapaturmakorvauksen pidättäminen sairausloma-ajan palkasta. Satamalaitoksen palveluksessa ollut varastomies Arvo Asikainen oli työajan jälkeen suorittanut nurmen leikkausta As.-oy Otavantie 5—7:n palveluksessa. Tällöin hän leikkuukonetta puhdistessaan loukkasi sormensa ja joutui sen vuoksi olemaan sairauslomalla 27.7.—18.9.1961 välisen ajan. Vakuutusyhtiö Sampo maksoi Asikaiselle tapaturmakorvausta ko. ajalta 86 000 mk. Kun hänelle ilmoitettiin, että hänelle maksetaan sairausajan palkka, mutta vähennetään myöhemmin siitä Sammon suorittama tapaturmakorvaus, esitti Kunnantyohtajien Keskusjärjestö Asikaisen puolesta, että satamalaitoksella ei ole voimassa olevan sairaus- ja hautausapuseränsä mukaan oikeutta periä ko. korvausta, koska kaupunki ei ole missään tekemisissä mainitun vakuutusyhtiön kanssa. Palkkalautakuntaa pyydettiin tutkimaan asia ja ilmoittamaan satamalaitokselle, ettei sillä ole mahdollisuutta pidättää Asikaiselle tulevasta palkasta tapaturmakorvauksen määrää. Palkkalautakunta oli noudattaen sekä virka- että työsopimuksessa oleviin henkilöihin nähden omaksumaansa yhdenmukaista käytäntöä päättänyt, että varastomies Asikaisen palkasta on vähennettävä se määrä, jonka vakuutusyhtiö Sampo on maksanut hänelle sairausloman ajalta päivärahana ja perhevastuksena em. tapaturman johdosta. Tyytymättömänä palkkalautakunnan 20.11.

1961 asiassa tekemään päätökseen Asikainen oli valittanut siitä kaupunginhallitukselle. Esittelijä huomautti, että Asikainen, joka oli tullut kaupungin palvelukseen 1.6.1947 tp. viranhaltijaksi, nautti työsopimussuhteeseen siirrettynäkin vuosi- ja sairausloma-asioissa virkasäännön suomina oikeuksia kaupunginvaltuuston 28.11.1951 tekemän päätöksen mukaisesti. Virkasäännön 40 §:n määräysten nojalla voidaan myöntää palkallista virkavapautta vain virantoimituksessa sattuneen tapaturman johdosta. Näin ollen hänellä ei virkasäännön perusteella näyttäisi olevan oikeutta osaankaan palkastaan siltä ajalta, minkä hän on ollut poissa kaupungin työstä muun työnantajan työssä sattuneen työtapaturman johdosta. Kaupunginhallitukselle annettavassa lausunnossa päätettiin esittää valitus hylättäväksi (29.1. 201 §).

Koskelan sairaskodin apul. yölyhoit. Vuokko Kosunen oli anonut *opintolomaa* ajaksi 24.4.—5.6. Helsingin sairaanhoitajaopiston järjestämille, osastonhoitajan pätevyyteen johtaville täydennyskursseille osallistumista varten. Sairaskodin johtokunta puolsi Kosuselle myönnettäväksi palkkaedut ko. opintoloman ajalta. Palkkalautakunnan esittelijä totesi, että vallitsevan käytännön mukaan sairaalalautakunnan alaisille viranhaltijoille oli myönnetty palkkaedut vastaavissa tapauksissa vain silloin, kun anoja oli pyrkinyt täydentämään ammattitaitoaan hänen virkaan valitsemisensa jälkeen vahvistettujen vaatimusten mukaiseksi. Kun Kosusella jo oli hänen virkansa edellyttämä sairaanhoitajan pätevyys, esittelijä katsoi, että hänen on itse suoritettava lisäpätevyuden hankkimisesta aiheutuvat kustannukset. Näin ollen palkkalautakunta päätti hylätä anomuksen (5.2. 231 §, 2.4. 545 §). Useissa vastaavanlaisissa tapauksissa tehdyt anomukset hylättiin (12.2. 280, 281 §, 26.2. 375—377 §, 9.4. 580 §).

Sairauslomasijaisten palkkaamiseen myönnettiin määräraha 50 tapauksessa sellaisten virastojen ja laitosten käyttöön, joille ei ollut talousarviossa varattu omaa määrärahaa ko. tarkoitukseen.

Sairauslomasijaisten palkkaamiseen käytetty määräraha, yhteensä 7 572 677 mk, jakaantui eri laitosten ja virastojen kesken seuraavasti:

	mk		mk
Tilastotoimisto	381 430	Nikkilän sairaala	682 525
Maistraatti	253 870	Suomenkieliset kansakoulut ..	3 285 488
Raastuvanoikeus	281 245	Teknillinen ammattikoulu	434 960
Kaupunginviskaalinvirasto ...	477 764	Kotitalouslautakunta	385 365
Poliisilääkärin toimisto	15 340	Kaupunginorkesteri	78 415
Terveystoimintalautakunta ja		Raittiuslautakunta	75 270
terveydenhoitoviraston		Kauppahalli-, ulkomyynti- ja	
kanslia- ja talousosasto ...	150 965	toritoiminta	245 790
Kivelän sairaala	658 645	Teurastamolaitos	165 605

Jatkettua *sairauslomaa* myönnettiin 32 tapauksessa oikeuksin joko 2/3 tai puoliin palkkaetuihin. Tällöin asetettiin tavallisesti ehdoksi, että jos asianomainen vielä aikoi anoa jatkettua sairauslomaa, hänen oli esitettävä selvitys paranemistoiveistaan.

Aputyömies Heikki Leppäsen anomus 2/3 palkkaetujen myöntämisestä sairausloman ajalta 25.2.—11.5. päätettiin hylätä. Anoja oli tullut sähkölaitoksen palvelukseen 12.7.1961. Hänelle oli maksettu sairausloma-ajalta kahdelta työviikolta 12.2.—

3. Palkkalautakunta

24.2.1962 täysi palkka. Työntekijäin sairaus- ja hautausapuseränsä 2 §:n 3 mom:n mukaan palkkalautakunnalla on oikeus harkintansa mukaan myöntää sairausavustusta enintään 2/3 työntekijän palkasta, mutta sairausloman palkkaa ei kuitenkaan voida myöntää pitemmältä ajalta kuin minkä työsuhte ennen sairastumista on jatkunut (5.3. 407 §, 12.3. 451 §).

Virkasäännön ja työntekijäin hautausapuseränsä muuttaminen. Virkasäännön 45 §:n mukaan hautausavun maksamisesta päättää palkkalautakunnan toimistopäällikkö kaikissa niissä tapauksissa, joissa määrärahaa ei ole tarkoitukseen asetettu muun lautakunnan käytettäväksi. Kun useilla laitoksilla kuitenkin oli määrärahat hautausapua varten, oli päätösvalta hajaantunut moniin lautakuntiin. Tämän johdosta oli käytännössä havaittu eroa tulkintakysymyksissä. Mainitun epäkohdan välttämiseksi olisi hautausavusta päättäminen keskitettävä yksinomaan palkkalautakunnan toimistopäällikölle. Tämän perusteella esitettiin virkasäännön em. kohta muutettavaksi vastaavasti. Samoin palkkalautakunta päätti esittää kaupunginhallitukselle valtuustolle edelleen esitettäväksi, että mainituilla perusteilla Helsingin kaupungin palveluksessa työsopimussuhteessa olevien työntekijäin sairaus- ja hautausapuseränsä 7 §:n 2 mom. muutettaisiin kuulumaan seuraavasti: »Hautausavun eläkkeensaajan kuolinpesälle myöntää palkkalautakunnan toimistopäällikkö.» (5.3. 410 §, 12.3. 459 §).

Hautausapua myönnettiin kertomusvuoden aikana 232 tapauksessa yhteensä 12 691 515 mk.

Ikälisiin oikeuttavaa palvelusaikaa koskevien määräysten soveltaminen. Kiljavan parantola oli esittänyt kaupunginhallitukselle seuraavaa: Tuberkuloosilaisissa on sellainen kunnille kuuluvia tehtäviä hoitava yhtiö, jonka pääasiallisina omistajina ovat kunnat, täysin rinnastettava kuntainliittoihin. Kiljavan parantola toimii kuntayhtymän keskusparantolana ja osakeyhtiömuoto johtuu siitä, että parantolassa on pieni osuus, yht. 6 osaketta 280:stä, kolmella osuustoimintaliikkeellä. Parantolayhtiö on aina ottanut ikälisiä ja eläkkeitä laskettaessa huomioon muissa kunnissa, myös Helsingin kaupungissa, palvelun ajan. Ellei kaupungin palkkalautakunta puolestaan salli ikälisiä laskettaessa luettavan hyväksi Kiljavan parantolassa palveltua aikaa, niin se jättää huomioon ottamatta vastavuoroisuusperiaatteen. Kun laitoksen sijainnin takia koulutetun työvoiman saaminen sinne on erittäin vaikeata, on palkkalautakunnan em. päätös omiaan lisäämään näitä vaikeuksia ja kun kaupunki omistaa 139 parantolayhtiön osaketta, aiheutuu tästä ilmeisesti haittaa kaupungin omien potilaiden hoitamiseksi, joten menettelyä ei voitane pitää kaupungin edun mukaisena. Esittelijä huomautti, ettei ollut kysymys virkasäännön tulkinnasta, vaan sen määräysten soveltamisesta. Virkasäännön 25 §:n 2 mom:n mukaan on ikälisään oikeuttavaan palvelusaikaan luettava mm. se aika, jonka viranhaltija on ollut kaupungin, toisen kunnan tai kuntayhtymän palveluksessa pääviran luontoisessa virkasuhteessa. Osakeyhtiömuoto ei täytä virkasäännön mainitsemia kuntayhtymää koskevia muodollisia vaatimuksia, joten osakeyhtiötä ei voida pitää kuntayhtymänä virkasäännön tarkoittamassa mielessä. Mikäli olisi pyrittävä siihen, että Kiljavan parantola Oy:ssä palvelut ajat olisi luettava hyväksi asianomaisen siirryttyä Helsingin kaupungin palvelukseen, olisi joko virkasääntöä muutettava tai asiasta saatava kaupunginvaltuuston poikkeuspäätös. Palkkalautakunta päätti lausunnossaan esittää, että anomuksen ei tulisi antaa aiheutta toimenpiteisiin (27.6. 1 040 §, 9.7. 1 081 §, ks. v:n 1961 kert. s. 18).

Koskelan sairaskodin sosiaalihoitaja Eine Puputti oli anonut saada lukea hyväkseen ikälisiä varten Maitopisara-yhdistyksessä palvelemaansa ajan 15.5.1955—31.7.1957. Virkasäännön mukaan palkkalautakunnan harkinnasta riippuu, voidaanko viranhaltijan ikälisään oikeuttavaan palvelusaikaan laskea hyväksi koko se aika tai osa siitä, jonka hän on ollut sellaisessa yleisessä tai yksityisessä laitoksessa, joka on siirtynyt kaupungin haltuun, mikäli viranhaltija välittömästi tai viimeistään kahden kuukauden kuluttua siirron tapahtumisesta on tullut kaupungin palvelukseen. Koska Puputti oli tullut kaupungin palvelukseen vasta 21.4.1958 eli yli 8 kk myöhemmin kuin siirto oli tapahtunut, päätettiin anomus hylätä (2.1. 32 §).

Palkkalautakunta käsitteli lisäksi useita anomuksia, jotka koskivat palvelusvuosien laskemista ikälisiin oikeuttavaksi ajaksi valtion, kuntayhtymien, seurakuntien ym. palvelun osalta.

Useita ko. anomuksia hylättiin, mm. huoltotarkast. Eila Oikkosen anomus saada lukea hyväkseen aika, minkä hän v. 1948—1954 oli toiminut Helsingin Kallion seurakunnan tyttötyönjohtajana. Anomus hylättiin, koska ao. työsopimussuhteista palvelua ei virkasäännön mukaan voida lukea hyväksi viranhaltijalle ikälisään oikeuttavana palvelusaikana (12.3. 454 §).

Eläkkeitä myönnettiin kertomusvuonna 495. Eläkkeitä oikaistiin tai korjattiin 29 tapauksessa, näistä kolme koski kasvatusapua ja yksi leskieläkettä. Leskieläkkeitä myönnettiin 140 ja kasvatusapua 59 tapauksessa. Eläkkeitä koskevia lausuntoja annettiin kaupunginhallitukselle 22.

Sunnuntaityökorvausten laskeminen eläkepohjaan. Palkkalautakunta oli 10.3.1961 myöntänyt palokers. Gunnar Skarpille täyden eläkkeen 1.4.1961 lukien siten, että sunnuntaityökorvaukset oli otettava huomioon eläkettä laskettaessa. Kaupunginhallitus oli tämän jälkeen alistanut tutkittavakseen ko. päätöksen, kumonnut sen ja kehottanut lautakuntaa myöntämään Skarpille eläkkeen laskematta eläkeperusteisiin sunnuntaityökorvauksia. Palkkalautakunta otettuaan asian uudelleen käsiteltäväkseen oli myöntänyt 12.5.1961 Skarpille täyden eläkkeen kaupunginhallituksen kehotuksen mukaisesti. Sitten kaupunginhallitus, jolle Skarp oli valittanut palkkalautakunnan päätöksestä, päätti hylätä valituksen 3.8.1961. Tyytymättömänä kaupunginhallituksen päätökseen Skarp oli valittanut asiassa edelleen lääninhallitukseen ja kaupunginhallitus antamassaan selityksessä oli esittänyt valituksen hylättäväksi. Lääninhallitus katsoi päätöksessään, että se sunnuntaityö, josta suoritettua korvauksen Skarp oli vaatinut laskettavaksi mukaan eläkkeen suuruutta määrättäessä, on katsottava kuuluneen hänen säännölliseen työaikaansa, ja siitä suoritettua korvausta niin ollen on pidettävä kaupungin viranhaltijain eläkesäännön mukaisena palkkaetuna, sen vuoksi ja kun kaupunginhallituksen päätös loukkaa Skarpin yksityistä oikeutta lääninhallitus harkitsi oikeaksi kumota kaupunginhallituksen ja palkkalautakunnan valituksenalaiset päätökset ja palauttaa asian palkkalautakunnalle ilmoituksetta uudelleen laillisesti käsiteltäväksi. Esittelijä oli aikaisemmin antanut asiasta perusteellisen lausunnon, jonka perusteluina mm. oli viitattu ao. eläkesääntöä koskeviin neuvotteluihin, joissa todettiin, ettei sunnuntaityökorvauksia voida ottaa huomioon eläkepohjassa. Lisäksi nojaututtiin palkkalautakunnan koko eläkesäännön voimassaoloajan johdonmukaisesti omaksumaan kantaan, etteivät ko. korvaukset sisälly eläkepohjaan. Lääninhallituksen päätöksen johdosta palkkalauta-

3. Palkkalautakunta

kunta päätti kaupunginhallitukselle esittää, että asiassa olisi tehtävä valitus korkeimmalle hallinto-oikeudelle (12.2. 300 §).

Eläkesäännön määräysten tulkinta. Äitiys- ja lastenneuvoloiden terveystoimisto Ester Laitinen oli jättänyt palkkalautakunnalle anomuksen, missä hän pyysi ennakkoratkaisua eläkeasiassaan. Hän esitti perusteluina seuraavaa: anoja oli ollut kaupungin palveluksessa tuberkuloosihuoltotoimiston vakinaisena sairaanhoitajattarena 1.3. 1936 lähtien v:een 1954, jolloin hänet eräiden uudelleenjärjestelyjen yhteydessä siirrettiin hakemuksetta terveydenhoitoviraston terveystoimistoksi. Tässä tehtävässä hän oli edelleen. Kaupungin viranhaltijain eläkesäännön tultua voimaan 1.11.1953 anoja oli ilmoittanut palkkalautakunnalle haluavansa säilyttää siihen saakka voimassa olleiden säännösten mukaisen eläkeoikeutensa. Näin ollen hänen eläkeoikeutensa oli ratkaistava 12.5.1943 vahvistetun viranhaltijain eläkesäännön mukaan. Koska Laitinen oli jo palvellut 25 v ja täyttänyt 53 v, katsoi hän olevansa oikeutettu täyteen eläkkeeseen. Palkkalautakunnan esittelijä huomautti, että yleensä ei ole otettu käsiteltäväksi anomuksia, jotka tarkoittavat eläkeoikeuden määrittelemistä ennakoita, mutta nyt esitetystä tapauksesta oli ilmeisesti syytä tehdä poikkeus. V:n 1943 eläkesäännön määräysten mukaisesti sairaanhoitaja on oikeutettu täyteen eläkkeeseen täytettyään 53 v ja palveltuaan 25 v. V. 1944 voimaan tulleen terveystoimistolain mukaan on kunnallisen terveystoimiston eläkeikä 60 v, mutta koska anoja ei ole ollut eikä parhaillaankaan ollut valtionapua nauttivassa terveystoimiston virassa, ei lain määräyksiä voitu soveltaa hänen eläkeikänsä määrättäessä. V. 1949 käsiteltävässä tuberkuloosihuoltotoimiston piirihoitajan Ruth Tandefeltin vastaavanlaisesta eläkeanomuksesta katsottiin hänen kuuluneen eläkesäännön poikkeusluokkaan eikä kaupunginvaltuuston 1949 päättämä muutos virkanimikkeeseen aiheuttanut hänelle eläkeiän pidennystä. Tämän mukaisesti sekä sillä perusteella, että Laitinen omasta anomuksesta siirrettiin äitiys- ja lastenneuvoloiden alaiseen virkaan, jossa tehtävät eivät muuttuneet, oli hän säilyttänyt entisen eläkeoikeutensa. Laitiselle päätettiin ilmoittaa, että hän on oikeutettu siirtymään eläkkeelle 22.1.1963 (18.6. 983 §).

Eläkkeen tarkistamista koskeva valitus. Ent. kodinhoitaja Martta Hyvärinen oli lääninhallitukselle osoittamassaan valituksessa ilmoittanut olevansa tyytymätön palkkalautakunnan tekemään päätökseen, joka koski hänen eläkkeensä tarkistamista. Hyvärinen mainitsi edelleen, että kaupunginhallitus hylkäsi hänen tekemänsä valituksen, joka tarkoitti mainitun palkkalautakunnan päätöksen oikaisemista. Anojalle oli 27.1. 1961 myönnetty sairauden perusteella osaeläke 1.1.1961 alkaen. Hyvärinen oli eronnut terveydenhoitoviraston alaisesta kodinhoitajan virasta 31.12.1960 ja tri Liisa Lehtisen antaman ja prof. Malin hyväksymän lääkärintodistuksen mukaan hän oli sairauden vuoksi pysyvästi työhön kykenemätön. Saman todistuksen mukaan anojan sairaus ei ollut hänen työnsä aiheuttama. Hyvärinen esitti sittemmin kaksi uutta lääkärintodistusta, joiden johdosta prof. Mali antoi uuden lausunnon. Tämän mukaan ei uusi selvitys sisältänyt mitään objektiivista lääketieteellistä näyttöä, jonka perusteella edes todennäköisin syin voisi päätellä hakijan nykyisen sairauden olevan seurauksena hänen aikaisemmin sairastamastaan taudista. Hyvärisen uusi anomus oli ollut palkkalautakunnan käsiteltävänä 18.9.1961. Hänen nyt jättämänsä valituksen johdosta oli todettava, ettei se sisältänyt mitään asiallista uutta. Kuitenkin oli syytä kiinnittää huomiota valittajan mainintaan, että hän aikoinaan sairastui ollessaan Lappeenrannan kaupungin palveluksessa ja että hän katsoo työkyvyttö-

myytensä johtuvan tämän sairauden jälkiseurauksista. Vaikka valitus olisi hylättävä jo yksistään prof. Malin kielteisen lausunnon perusteella, oli lisäksi todettava, ettei Helsingin kaupunki voi olla vastuussa siitä, mitä on tapahtunut ennen kuin Hyväri-
nen tuli kaupungin palvelukseen ja että hän, mikäli tälle väitteelle annettaisiin täyden todistuksen arvo, olisi ollut työhön kykenemätön jo silloin. Näin ollen valitus päätettiin esittää hylättäväksi (2.1. 26 §).

Lausuntoja annettiin kaupunginhallitukselle paitsi edellä eri yhteyksissä mainittuja lukuisista asioista, joista mainittakoon seuraavat: sähkölaitoksen kahden virkasuhteessa olevan autonkuljettajan työajan muuttaminen (5.2. 237 §), ammattikoulujen vahtimestareiden ja siivoojien ylimääräisen työn korvaaminen kuten kansakouluissa (12.2. 303 §), kodinhoitajien työajan lyhentäminen (12.2. 304 §), Malmin sairaalan anestesia lääkäriin aktiivisen työn korvaaminen (26.2. 372 §), Koskelan sairauskodin toimistohenkilökunnan uudelleenjärjestely (26.2. 373 §), Auroran ja Kivelän sairaalain autonapumiesten korvaukset autonajosta (5.3. 406 §), raastuvanoikeuden jäsenten sijaisten palkkioiden määrääminen (5.3. 408 §), kansakoulujen uuden palkkauslain eräiden opettajien osalta aiheuttamat toimenpiteet (5.3. 422 §, 28.5. 880 §), vesiasioita käsittelevän lakimiehen palkkaaminen asiamiestoimistoon (19.3. 475 §), täysien palkkaetujen maksaminen sairaalalääkärien sijaisina toimiville lääketieteen kandidaateille (26.3. 513 §), kouluhammaslääkärin uudelleenjärjestely (9.4. 596 §, 16.4. 639 §), Kulosaaren kartanon isännöitsijän ja talonmiehen virkasuhteen jatkuminen (28.4. 687, 688 §), teurastamon eräiden virkojen uudelleenjärjestely (28.4. 697 §, 7.5. 727 §), valtion palkkausjärjestelmään siirtymistä koskeva ehdotus (7.5. 736 §), sairaalalääkäreille liikaa maksettujen palkkaerien takaisinperiminen (21.5. 814 §), leikki-ikäisten lasten hoitopaikkojen väliaikainen lisääminen Sofianlehdon lastenkodissa (21.5. 816 §), liikenneasiain hoidon uudelleenjärjestely kiinteistövirastossa (21.5. 831 §, 28.5. 862 §), autonhuoltorahan korottaminen (21.5. 817 §, 28.5. 859 §), terveydenhoitolausuntakunnan ohjesääntökomitean mietintö sukupuolitautien poliklinikan ohjesääntöehdotuksesta (5.3. 411 §), opistoinsinöörien käyttäminen rakennustarkastustoimiston arkkitehdin tehtävien hoitamiseen (28.5. 876 §, 4.6. 933 §), työtupien myymälän viranhaltijain työajan tilapäinen lyhentäminen (27.6. 1 034 §), lastensuojeluviraston väestöasiain toimiston tehtävien järjestely (20.7. 1 157 §), kansakoulujen kirjastonhoitajina toimivien opettajien työtä ja palkkausta koskevan valtioneuvoston päätöksen 5 §:n muutosehdotus (20.7. 1 134 §), väestönsuojelutoimiston johtosääntö (8.8. 1 206 §), lastentarhain tarkastajanviran pätevyysvaatimusten muuttaminen (8.8. 1 211 §), musiikinohjaajan viran perustaminen suomenkielisiin kansakouluihin (22.8. 1 264 §), puheopettajan palkkaaminen konsulttivaksi asiantuntijaksi Koskelan sairauskotiin (24.9. 1 513 §), viranhaltijain ikälisäjärjestelmän soveltaminen työntekijöihin (15.10. 1 676 §), terveydenhoitolausuntakunnan ohjesääntökomitean IV osamietintö desinfioimislaitoksen uudesta ohjesääntöehdotuksesta (20.7. 1 154 §), veistokalustonhoitajien johtosäännön kumoaminen ja ohjesäännön 22 §:n muuttaminen (19.11. 1 874 §), sairaalalääkärien oikeuttaminen käyttämään sairaalan välineitä ja hoitohenkilökuntaa yksityisvastaanotoilla (19.11. 1 875 §), kodinhoitajien kokonaispalkkajärjestelmä (10.12. 1 989 §), aamiaistauon järjestäminen oikeusaputoimistossa (12.11. 1 839 §), virkasäännön 30 §:n, luottamusmiesten palkkiosäännön ja viranhaltijain uuden kokouspalkkiosäännön muuttaminen (26.11. 1 900 §, 1.12. 1 904 §).